

136

ΕΡΩ 829

ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ,

ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ Ι. ΣΚΥΛΙΤΣΗ,

κατὰ μίμησιν τοῦ Μουσαίου.

« Ἡ ἱστορία αὕτη εἶναι ἀρχαία· ἀλλ'
• Ἐρως εἶναι τοιοῦτος, καὶ τὴν
σήμερον δύναται νὰ ἐνισχύσῃ
νεανικὰς καρδίας μ' ἐπανάλη-
ψιν ν' ἀποδείξωσι τὴν ἀλήθει-
άν της. » (Λ. Βυρ. Νύμ. τ. Δβ.
μετάφρ. Κ. Λ.)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΜΥΡΝΗ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

.....

1839.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΟΜΟΝ

Πρὸς Σὲ ἀνῆλθουν, Ποιητὰ,
Τὰ προΐόντα μου αὐτὰ,
Οἱ φθόγφοι μου οἱ πρῶτοι·
Ω! δέξου ὡς ἀνάθημα
Τοῦ μαθητοῦ τὸ μάθημα,
Σοῦτσε Παναγιώτη!

Τὰς ταπεινὰς ιδέας μου,
Καὶ τὰς χορδὰς τὰς νέας μου
Πρὸς Σὲ ἀφιερώνω·
Ποθῶ τὴν Σὴν κραταίωσιν,
Καὶ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν
Σέβας βαθὺ ἐνόνω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ!

Νὰ ἦσαι ὑπομονητικὸς καὶ συγκαταβατικὸς, ἀνα-
γινώσκων τὸ πόνημά μου τοῦτο· νὰ συλλογίζεσαι πάν-
τοτε, ὅτι διὰ πρώτην φοράν συνέγραψεν ὁ ποιητὴς,
καὶ οἱ δάκτυλοί του νωποὶ ἀκόμη εἶναι διὰ τὰς χορδὰς
μιᾶς ἐντονωτέρας λύρας· διὰ πρώτην φοράν, ἐκτετα-
μένον ὅπως οὖν ποίημα.

Ἐπειτα, ἀπὸ ἑνα εἰκοσαετῇ, ὅστις νεώτατος ἀπε-
 σύρθη τοῦ Σχολείου, ὅστις τέσσαρας ἢ καὶ περιπλέον
 χρόνους ἡμῶν ὑπὸ τὸ ἀηδὲς τῆς ἀντιγραφῆς τῶν
 ἐπιστολῶν κατὰ στίχον, εἰς ἐμπορικόν τι γραφεῖον, καὶ
 ὅστις πρὸ τριῶν χρόνων ἐνηγκαλίσθη πάλιν τὰ ὠραῖα
 γράμματα, χωρὶς ἄλλο τι βοήθημα, ἐκτὸς τοῦ ἰδίου
 ζήλου· ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον, φαντάσθητι, εἰς τὴν Σιμύρ-
 νην, τί νὰ περιμένῃ τις περισσότερον;

Πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο πολλὰς
 ἐλλείψεις, διότι πλήρως ἀπὸ τὸ ζώπυρον τῶν ἰδεῶν
 καὶ τὴν εὐρροίαν τινῶν ἐνδόξων ποιητῶν, συχνάκις τὸ
 ἀνέγνωσα μὲ ψυχρότητα· ποτὲ ὅμως δὲν ἠδυνήθην
 νὰ τὸ δικάσω. Τὸ μόνον ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁπόταν
 ἔγραφα συνησθάνομην τὸ ὅτι γράφω, ἢ ἐλάμβανον
 μέγα μέρος εἰς τὴν σκηνήν.

Μίαν ἡμέραν ὑπῆγα πρὸς ἐπίσκεψιν λογίου τινὸς φίλου μου· εὔρον εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, εἰς ἓνα τόμον, συλλογὴν τῶν ὑποδεεστέρων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ποιητῶν· τὸν τόμον τοῦτον ἤνοιξα, καὶ κατὰ τύχην ἐπληξάν τὰ ὄμματά μου ΤΑ ΚΑΘ' ἩΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ τοῦ Μουσαίου· παρεκάλεσα τὸν φίλον μου νὰ μὲ δανείσῃ τὸ βιβλίον, καὶ τὸ ἔλαβον.

Νὰ μεταφράσῃ κανεῖς τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λεάνδρον, εἶπον· ἂν ὅχι ἐπιτυχῆς, τούλάχιστον ὠφέλιμος θέλει εἶσθαι ἡ ἐκβασίς. Ἦρχισα τὸ ἔργον· ἀλλ' ὅποια μετὰφρασις!!! Ὁ Μουσαῖος μ' ἐχρησίμευσεν ὡς ὁδηγός, τὸ ὑπόλοιπον ἐνήργει ἡ διάνοιά μου. Ἐνίοτε ἀπαντᾶται ἴσως καὶ ξένη τις ἰδέα, διότι τότε αὐτὴ συνεδέετο τρόπον τινὰ μὲ τὴν φαντασίαν μου, τῆς ὁποίας ἐπεθύμησα πάντοτε ν' ἀκολουθήσω τὰ ξηρὰ ἔχνη, διότι ἐγνώρισα.

τὴν ἀντιβράβεισιν αὐτῆς, καὶ ἕκαστος τῶν ποιητῶν τὴν γνωρίζει. Ὅστις προστρέχει ἀλλαχοῦ, δὲν εἶναι, ἀληθινὰ, ποιητῆς, ἀλλ' ὁμοιάζει τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, αἵτινες μισθοῦμεναι θρηνολογοῦν ἓνα ξένον νεκρόν.

Εἰς τινὰ μέρη, τόσον μ' ἐμάγευσεν μία ἐπίτομος ἰδέα τοῦ Ἑλλήνος ποιητοῦ, ὥστε ἐβιάσθην νὰ καταφύγω πλέον εἰς πολλὰς ἐννοίας διὰ νὰ τὴν παραστήσω. Πολλάκις μὲ ἤλθε νὰ καταχωρήσω ἀπαραλλάκτους τὰς λέξεις· ἀλλ' ἡ συνήθης γλῶσσά μας ἀκόμη δὲν τὸ συγχωρεῖ, καὶ ἔσως εἶμαι ἀξιοκατάκριτος, διότι σποράδην ἐπεχειρίσθην νὰ πηδῆσω τὸν κανόνα.

Εἴθε νὰ μὴ παροξύνω τὴν χολὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων ἐναντίον μου, διότι κατέκρινα τὸν

μοναχικὸν βίον ὡς ἀντικοινωνικόν. Μία περιήγη-
σίς μου εἰς Χίον ἐστάθη αἰτία διὰ πρώτην φοράν νὰ
ἶδω μοναστήρια καλογήρων καὶ καλογραιῶν· ἐξ ἑνὸς
μέρους, ἐμακάρισα τὸν ἀτάραχον ἐκεῖνον βίον· ἐξ ἄλ-
λου, μὲ εἶδον δακρύσαντα οἱ συνοδοιπόροι μου.

Τέλος πάντων, εἴθε νὰ σύρω τὴν συμπάθειαν τῶν
ἐν τῇ πατρίδι ὁμογενῶν μου. Μία ἐνθάρρυνσις αὐ-
τῶν ἔχει εἰς ἡμᾶς δύναμιν περισσοτέραν ἀφ' ὅσῃν
ἓνας κλάδος εἰς τοὺς παλαιούς μας ἀθλητάς.

Αὐγουςτος, 1839.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Εμμεγ ὦνῆρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰσθάνει, καὶ πλασίον ἀδύ φωνοῖ-
σαί σ' ὑπακούει,...

(Σαπφώ.)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΕΚΑΤΗΝ δὲν σ' ἐλάτρευσα ἢ Ἀρτεμιν, Σελήνη!
Φανὸν δὲν σὲ ἐπίστευσα, ὅστις τὸ φῶς του χύνει,
Ὅταν χοροὺς αἵμοσαγεῖς διὰ νυχτὸς συνθέτουν,
Κ' ἐπὶ θυμάτων θύματα τρισάγριοι προσθέτουν,
Εἰς τὰ πελάγ' οἱ πειραταὶ καὶ οἱ λησαὶ εἰς ὄρη·
Πλὴν φέγγεις εἰς τὰ δύσβατα, ἔθεν οἱ ὁδοιπόροι

Πρὸς σέ ἐνατενίζοντες τ' ἄπορα βλέμματά των,
 Αγνῶς σοὶ κατευθύνουσι τὰ ψαλμωδῆματά των.
 Ω! εἰς φρικτὰς ἐγὼ σκηνὰς πολλάκις δὲν σέ ἶδα
 Εντρομος ν' ἀποσύρεσαι ὑπὸ νεφῶν γλαμύδα,
 Ομοία κόρης τρυφερᾶς, ἥτις, θεασαμένη
 Δράμα φρικτὸν, κηρώνεται καὶ ἄπνους σχεδὸν μένει!
 Σελήνη, εἶσαι μὲ τὴν Γῆν συνῆλιξ καὶ ἀρχαία·
 Ἀρχαία, πλὴν καὶ, ὡς ἡ Γῆ, ἀκαταπαύσως νέα.
 Υπῆρχες ὅταν ἄλλοτε, πρὸ χρόνων δισχιλίων,
 Ἱστορικῶν ἠγεῖρετο δραμά των μαυσωλεῖον
 Εν μέσῳ Θράκης καὶ αὐτῆς τῆς παλαιᾶς Τρωάδος,
 Εἰς τὸν σενὸν Ἑλλήσποντον, τὸν μῦθον τῆς Ἑλλάδος.
 Τοῦ γηραιοῦ Ἀθάμαντος ἄφες τὴν θυγατέρα,
 Οπότε, εἰς χρυσόμαλλον κριὸν ἐνῶ ἐπέρα
 Τὸν πόντον, ὅστις ἔμελλε νὰ λάβῃ τ' ὄνομά της,
 Τὸν Φρίξον ἐγκατέλιπεν ἀπὸ τὰ σήθιά της,

Καὶ εἰς τοῦ πόντου ἔπεσε τὰ βάραθρα ἡ Ἑλλη. . . .
 Ἀφες αὐτὸ, Σελήνη μου· πλήν τοὺς ἐρῶντας μέλει,
 Τὴν τραγικὴν ἂν μ' ἔνευες ἐκείνην ἱστορίαν· . . .
 Τὴν ἐπιμάρτυρα παθῶν ἐρωτικῶν λυχναίαν
 Τοῦ σκοτεινοῦ κολυμβητοῦ, 'ς τοὺς ὄμους τοῦ ὁποῖου
 Τὸ κύμα ἔκρουε χορδὴν κιθάρας γαμηλίου,
 Κ' οἱ ἔρωτες ἐχόρευον νυκτοθαλασσοπόροι
 Εἰς τῆς Ἀθύδου μεταξὺ καὶ τῆς Σησοῦ τὰ ὄρη.

Ἀκούω τὸν ῥωθωνισμὸν ποντοπλανοῦς δελφῖνος,
 Ἡ μὲν ἦναι ὁ Λέανδρος, ὁ ἔφηβος ἐκεῖνος;
 Ομοῦ καὶ λύχνον θεωρῶ σιμὰ τῆς παραλίας·
 Λύχνον ὑπενθυμίζοντα Κυπρίου ἀγγελίας· . . .
 Μὲν ἦναι φῶς ἀπώτερον σκηνῆς βοσκῶν νομάδων;
 Μὲν ἦναι πῦρ ἀκοίμητον τῶν πλάνων Ἑξιάδων;
 2*

Δέν εἶναι λύχνος ἄσημος· δέν ὁμοιάζει φάρον·
Δέν κατοικεῖ εἰς ὕψαλον ἐκεῖ σιμὰ ὁ Χάρων·
Αλλὰ ἄσηρ πολύτιμος συζυγικοῦ θαλάμου,
Ἀγγελιφόρος σολισμὸς Ἡροῦς τῆς νυκτογάμου.
Εἰς ἓν μονῆρες σέγασμα τὴν βάσιν του στήριζον
Ἀγαλμα εἶναι Ἐρῶτες, φανὸς ἐλλιμενίζων·
Φανὸς, ὅστις ἐπέπρωτο μὲ τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας
Ν' ἀποσπασθῇ, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τ' οὐρανοῦ τὰς θύρας,
Εἰς τῶν λοιπῶν ἀσέρων του τὴν σεβαστὴν χορείαν,
Διότι ἀπετέλεσε μαγευτικὴν λυχνίαν,
Διότ' ὑπῆρξε συνεργὸς ἐρωμανοῦς ὁδύνης,
Διότ' ὑπῆρξεν ἄγγελος νυμφοσολίστου κλίνης,
Πρὶν νὰ δειχθοῦν οἱ λαίλαπες ἐχθροὶ μὲ τὰς πνοάς των,
Καὶ ν' ἀποσθῆσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς παραφοράς των.
Σελήνη μου, εἰς τὸν θερμὸν γαιῶδη ἔρασόν σου
Τὴν σιγαλαίαν ἔμπνευσον, τὴν μουσικὴν ῥοπήν σου.

Ἦδη σιγὰ, σιγὰ πατεῖς, καὶ γελασὴ προβαίνεις,
 Ὡς ὁτοῦ εἰς τὸν σκιερὸν λοφίσκον καταβαίνεις·
 Εἰδὼ δὲ ἐνταμώνουσα τὸν Ἐνδυμίωνά σου,
 Μόλις προσφαύ' ἡ παχουλὴ τὸν λόφον παρειά σου,
 Καί, ὦ! γλυκεῖα φίλη μου! ὁποῖαν ἄρμονίαν
 Τὸ ἐν σου τοῦτο φίλημα χύν' εἰς τὴν ἡρεμίαν!
 Ἐνῶ μὲ δύο πείσματα τὸν ἔρασην παιδεύεις,
 Στῆς θύρας τοῦ τὸ κάθισμα, πῶς τὸν βοσκὸν μαγεύεις·
 Μὲ τὴν καλὴν τοῦ σύζυγον καὶ τὰ τεκνίδιά του!
 Τί αἶσθημα εἶναι αὐτό! τί γλυκασμὸς θανάτου!
 Τοιοῦτον θέλω αἶσθημα, τοιαύτην ἄρμονίαν
 Νὰ δώσης εἰς τὴν λύραν μου, ἂν ᾖ τὸς τρόπος, μίαν,
 Διὰ τὰ ψάλλω τὴν θαντὴν τοῦ λύχνου, τοῦ σβεσθέντος,
 Καὶ τοῦ Λεάνδρου, ἔραστοῦ πικρῶς ἀπολεσθέντος.

Ως ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γαστέρος γεννηθεῖσαι
 Δύο παρθένοι δίδυμοι, κατὰ τὰ κάλλη ἴσαι,
 Ἡ Ἀθυδος καὶ ἡ Σηζὸς, μικραὶ, ὠραῖαι πόλεις,
 Περιστεραὶ σ' ἐφαίνοντο ἀφάρπασθεῖσαι μόλις·
 Περιστεραὶ λευκόπτεροι, κατέναντι θεμέναι,
 Καὶ αἵτινες, ἐκ τοῦ ποδὸς εἰς τὰς ἀκτὰς δεμέναι,
 Αφοῦ διὰ συνάντησιν ματαίως πτερυγίζουσιν,
 Τὰς γοεράς των οἰμωγὰς νὰ κελαδοῦν ἀρχίζουν·
 Τοῦ λαίλαπος προάγγελοι ἐνῶν εἰς τὰ πελάγη
 Ἰχθυοδόρα ὄρνεα καὶ γύπες σαρκοφάγοι,
 Προβαίνουσι κομίζοντα τὰς πρωταιτίους αὔρας·
 Ο ἀναξ δὲ κατόπιν τῶν, φυσῶν θυέλλας μαύρας,
 Κροτεῖ μανίας παίγνια, παραίτια τραυμάτων·
 Βυθίζει τοὺς βραχίονας ἐς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων,
 Αναμοχλεύει ἄδυστα, τὰ κάτω ἄνω φέρει,
 Κυλίνει ὄρη κύματα, καὶ τρισαγρίως χαίρει.

Αλλ' ὅταν πάλιν ἱλαρὰ προκύψῃ νηνεμία,
 Κ' ἡ θεϊκὴ ὑπόσχεσις ἐκπληρωθῇ αἰσία,
 Ἡ ἴρις ἀμφοτέροθεν τὰ σκέλη της σηρίζει,
 Καὶ ὁ Ἀβυδινὸς ποιμὴν τὸν Σήσιον γνωρίζει.

Εἰς τὰς πλευρὰς τῆς ἱρίδος, Χαρίτων καὶ Ἑρώτων
 Ἀνέρχονται, κατέρχονται σώροι μετὰ γελώτων.
 Κρατοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἰάσμιους, κρίνα, ῥόδα·
 Χορὸς παρθένων χαιρετᾷ τὸν εὐθαλῆ των πόδα.
 Τίς εἶν' ἐπὶ τῆς ἱρίδος ὁ κοίρανος ἐκεῖνος;
 Γονυκλιτεῖς τὸν προσκυνοῦν ὁ Γέλως καὶ ὁ Θρῆνος·
 Σαπφείρινον, τοπάζινον, σμαράγδου φορεῖ στέμμα,
 Ἐκ τῆς μεσῆς φαρέτρας του σαλεύει πολὺ αἶμα,
 Ἀντανακλᾷ ἡ ὄψις του ἐπὶ τῆς ὑψηλίου,
 Μονάρχης εἶναι παλαιὸς, κ' ἔχει μορφὴν νηπίου!

Υποκριτής σὲ φαίνεται· πλὴν πόσοι θυμηδίας
 Κρουνοὶ ἐκ τοῦ προσώπου του! πλὴν πόσον τολμητίας!
 Ω, σωπαῖτε. . . . ὁ μικρὸς τὸ τόξον του ἐγίζων,
 Εἰς τὸ ζενιθ τῆς ἱρίδος σπουδαίως γονατίζων,
 Λαμβάνει θέσιν ριβαροῦ, μεγαλουργοῦ τοξότου! . . .
 Φεύγει τὸ βέλος ὡς ῥοπή, ἄνευ παλμοῦ ἢ χροῦ·
 Τὸ ἴδετε; τὸ ἴδετε; — Μὲ ἄνθη ρολισμένον,
 Τῆς Φλώρας τὸ ὑπέλαβον σχῆπτρον χλωροπλασμένον·
 Πλὴν δύο κέντρα δίσομα εἶχεν εἰς τὴν αἰχμήν του·
 Επόθουν νὰ ἐμάνθανον καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

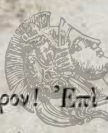
Οἱ Ἑρωτες, αἱ Χάριτες τὴν Ἀβυδὸν καλύπτουν,
 Καὶ πάλιν ἄλλοι Ἑρωτες καὶ Χάριτες ἐμπίπτουν
 Εἰς τὴν Σησὸν, τὴν γείτονα, τὴν παραλίαν πόλιν,
 Καὶ ἀπὸ θέλγητρα πληροῦν τὴν ἐνορίαν ὅλην.

Οἱ Ἔρωτες χ' αἱ Χάριτες, τοῦ Ἑρωτος ἀγέλη,
 Τὰ ἰοβόλα ἀποσποῦν τοῦ ἀρχηγοῦ των βέλη,
 Μαγεύοντες μὲ πόμα τι ὠραῖον τοὺς παθόντας,
 Πόμα, μὴ χαριζόμενον ποτὲ εἰς τοὺς τυχόντας.
 Επέπρωτό σοι, Λεάνδρε, ὠραῖε νεανία,
 Καὶ σοί, θεοειδῆς Ἥρῳ, παρθένων τρισαθλία,
 Περικαλλεῖς ἀμφοτέροι ἀσέρες τῆς πατρίδος,
 Νὰ ἐμφλεχθῆτε ἀπ' αὐτὸ τοῦ τοξευμοῦ τὸ εἶδος;

Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν Πορθμὸν, ὧ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκείνας ρίψατέ με!
 Πολύφλοισβον ἢ θάλασσα ἐκεῖ προάγει κῦμα,
 Καὶ χλαίει τοῦ Ἀβυδινοῦ τὸ πλανημένον βῆμα,
 Τὴν μοῖράν του, τὸν Ἑρωτα. ὦ! διακρίνετέ μου
 Εἰς τ' ἀχρωτήρια αὐτὰ, ἔρμαια τοῦ ἀνέμου,

Τὸν πύργον τὸν ἡλίβατον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου
 Ἡ Σησιὰς Ἡρῶ ποτὲ, ὥραν μεσονυχτίου
 Εστήλωνε τὸ λύχνον τῆς, κ' εἰς τοῖχον καθημένη,
 Τὸν ἐραστὴν ἐπρόσμενε λευκοενδεδυμένη.
 Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν πορθμὸν, ὧ ναῦται, φέρετέ με!
 Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκείνας ῥύψατέ με!

Τὸ πᾶν ἀλλάσσει σήμερον! Ἐπὶ τῶν ἀτμοπλόων,
 Εἰς μάτην, περιηγητῆς, μὲ κοπετὸν καὶ γόον
 Ζητῶ τὴν ἀρχαιότητα, τὰς ὄχθας παραπλέων·
 Τὸ πᾶν μεταγενέστερον, ἀρτίπλαστον ἢ νέον!
 Δὲν εἶναι πλέον ἢ Ἡρῶ, ἀλλὰ τὸ φάντασμά της
 Χαρίζει ἓνα σκελετὸν ποιητικῆς ἀπάτης.
 Τί ἀναμνήσεις λυπηραὶ, αἱ τοῦ παρόντος μέρους,
 Εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς υἱοὺς, τοὺς μεταγενεστέρους!

Εἰς τοῦ Λεάνδρου τὸν πορθμὸν, ὧ ναῦται, φέρετέ με!
Σ τοῦ Ἑλλησπόντου τὰς ἀκτὰς ἐκείνας ῥίψατέ με!

Ἀντὶ τοῦ πύργου τῆς Ἡροῦς, ἀντὶ Σησόω, Ἀβύδου,
Κυπάρισσοι καὶ πλάτανοι κ' ἔργα Μωαμεθίδου.
Τὸ κῦμα, προσψαυόμενον τοῦ Βενετοῦ τὰ τείχη,
Μέλος κροτεῖ ἀραβικὸν κ' ἐκβαίνουν μαῦροι ἤχοι.
Α, πῶς ἀποτεφρόνονται μετὸν καιρὸν τὰ κράτη!
ὦ Χρόνος, μετὶ τί ὄνυχας ζέει καὶ ἀναπλάττει! —
Ἀλλ' ἀπὸ τὸ προκείμενον ἄς μὴ παρεκτραπῶμεν·
Γοὺς κοπετοὺς ἄς φύγωμεν, καὶ ἄς διηγηθῶμεν,
Πῶς, κατοικῶν ὁ Λεάνδρος τὴν τῆς Ἀβύδου πόλιν,
Ἐκ τῆς Ἡροῦς ἐλκύεται, καὶ τὴν ἐλκύει ὀλυν.

Ωραία, ὡς δ' ἄγγελος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον,
Μὲ νέκταρ τοὺς δακτύλους τοῦ ῥοδομιγμένον χρίων,
Στὴν θερμότεραν ἔξαψιν τοῦ θεοῦ ἔρωτός του,
Ολος χαρὰ, ὅλος εὐργη, σπανίως ἐκ χειρός του
Συνθέτει πρὸς διάχυσιν ὁ Πλάσης τῶν ἀπάντων.
Λαμπρὰ, ὡς ὄναρ ἔσοχον ἐρωτικῶν συμβάντων,
Εἰς τὰ ὁποῖα μεταξὺ παρατηρεῖ συζάδην
Ο τεθλιμμένος ἐρασῆς ψυχὴν ἀπὸ τὸν ἄδην.
Γλυκεία, ὡς μελίρρυτον μειδίαμα νηπίου.
Αγνή, ὡς ἔσπερος πνοὴ εὐώδους ζεφυρίου,
Ἦτον ἢ τηλαυγὴς Ἡρῶ, νέα παρθένος, ἥτις
Εἰς τὸν ναὸν τῆς Κύπριδος, μεγάλης Ἀφροδίτης,
Εἰσήχθη, ὡς ἱέρεια, ἐκ νηπιότητός της.
Οὕτω, μακρὰν τοῦ πατριοῦ πλουσίου δώματός της,
Εἰς πύργον ὑπερήφανον, ἐπὶ τῆς παραλίας,
Τὰ ἀγαθὰ ἐχαίρετο τῆς θείας μοναξίας,

Πέραν τοῦ δόλου, τῆς φθορᾶς, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης,

Ὡς ἄλλη Κύπρις ἄνασσα, ὡς τῶν ὕθρων προσάτις.

Τοῦ Πλάσου τέκνον ἄμωμον, ἀντίτυπον τῆς Εὐας,

(Πρὶν χάσῃ τὸ πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Πλάσου αὐτὴ σέβας,)

Τοὺς ὄφεις δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τῆς κοινωνίας·

Δὲν συμμεθεῖξε πώποτε εἰς γυναικῶν χορείας·

Ἀπέφευγε τὸν μῶμόν των καὶ τὸ ζηλότυπόν των,

Διότι εἶχ' ἐξ ἀκοῆς, ὅτι τὸ φυσικόν των

Εἶναι τὸ νὰ ζηλεύωσι τοὺς ζολισμοὺς, τὰ κάλλη,

Ὅσα, σεροῦνται μὲν αὐταί, κρατεῖ δὲ μία ἄλλη.

ὑπὸ τὸν σύρτην τὸν βαρὺν τοῦ πύργου τῆς κλεισμένη,

Πολλὰς φορὰς πρὸ τῆς σεπτῆς θεᾶς γονατισμένη,

Στὴν Ἀφροδίτην, ὅς τὸ μικρὸν κι' ἀνηλεὲς παιδί τῆς

Εζήτει ἐξιλέωσιν, ἀγνὴ ὡς μαργαρίτης·

Κ' ἔλεγε· « Βρέφος τῆς ἐμῆς Δεσποίνης, φείσθητί με!

» Τῆς σῆς φαρέτρας σφάγιον, Ἔρω, ἀρνῆθητί με!

» Ω Δέσποινά μου, πρόσδεξαι τὸ πῦρ τῶν στεναγμῶν μου,
 » Κ' ἔπαρον τὴν φαρέτραν του ἀπὸ τὸ ἄσυλόν μου! »
 Εἰς μάτην πλήν· δὲν ἔφυγε τὰς συγῆράς πληγὰς της,
 Μ' ὅλας τὰς ἰκεσίας της, μ' ὅλας τὰς προσφοράς της.

Μόλις τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ ἀρχίζει νὰ χρυσώνει
 Τὴν ἱλαρὰν ἀνατολήν· μόλις τὸ χελιδόνι
 Τὸν ὄρθρον τὸν ἑωθινὸν προτίθεται νὰ ψάλλῃ,
 Κ' εἰς τὸν αἰθέρα εὐθυμὸς κορυδαλὸς νὰ πάλῃ,
 Κ' ἐνῶ γλυκοκοιτᾶζοντο ἡ νύξ μὲ τὴν ἡμέραν,
 Ψαλμοὶ καὶ ὕμνοι μακρυνοὶ μέλους πληροῦν τὴν σφαῖραν.
 Συγχρόνως ἐμφανίζονται μακρόθεν πρῶραι πλοίων,
 Αἰφροβολοῦσαι, σχίζουσαι τὸ κυανοῦν στοιχεῖον.
 Ἀνέτελλεν εἰς τὴν Σησὸν ἡμέρα εὐφροσύνης·
 Ἐπέτειός πανήγυρις τῆς πόλεως ἐκεῖνης,

Εἰς μνήμην τοῦ Αδώνιδος μετὰ τῆς Κυθερείας,
 Καὶ ἕνας κόσμος ἤρχετο πρὸς χάριν εὐλαθείας.
 Τὰ Κύθηρα εὐκαίρων· ἀπὸ τὴν Αἰμονίαν,
 Ἀπὸ τὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ ἀπὸ τὴν Φρυγίαν,
 Παντὸς βαθμοῦ καὶ τάξεως διέκρινες παροίκους·
 Τί χορευτάς! τί μουσικοὺς, εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔς τοὺς οἴκους!
 Αφοῦ σχεδὸν εὐκαίρων καθ' ὅλον των τὸ βάθος,
 Ο κεδροφόρος Λίβανος, ὁ καρποφόρος Ἀθως! —
 Οπου τὰ θέλγητρα τῆς γῆς, ὅπου νυμφῶν σωρεῖται,
 Ἐκεῖ καὶ φιλοπάρθεναι ἄγαμοι νεανίαι·
 Διότι αὐτοὶ πάντοτε, ὅπου ἀκούσουν φήμην
 Πανδῆμου πανηγύρεως, συσπεύδουσι πρὸς μνήμην
 Ἐκείνης τῆς θεότητος, καὶ προσφορὰς κομίζουν,
 Δι' ἀθανάτους πλὴν αὐτοὶ τελείως δὲν φροντίζουν·
 Ἀλλ' ἡ βουλὴ των, ὁ σκοπὸς, κ' ἡ προθυμία ἄλλη·
 Τὸ νὰ διακονήσωσι τὰ τῶν ὠραίων κάλλι.

Εἰς τὴν μαρμάρινον σοᾶν τοῦ τέμπους τῆς Κυπρίας,
 Τὴν πλήρη θυμιάματος λιβάνου καὶ κασσίας,
 Τὴν ἀπὸ ἐλελίφασκον καὶ μύρτον ἐσρωμένην,
 Βλέπομεν τότε τὴν Ἥρῃ σεμνῶς ἀνερχομένην.
 Τὸ πρόσωπόν της ἄσραπτεν ὡς ἐκλεκτὸς ἀδάμας·
 Ἐτρεμον αἱ ἀκτίνες του, καθὼς τὰ γόνατά μας.
 Τὰς ἐρυθράς της παρειὰς κύκλος ἀπὸ χιόνα
 Συσέφων, μᾶς παρέστηνε τοῦ ῥόδου τὴν εἰκόνα,
 Εἶπαι ἀπὸ τὸν κάλυχα, προτοῦ ἀκτὶς ἡλίου
 Προφῆσῃ τὸ ἐωθινὸν δάκρυ τῆς ὕψηλίου.
 Ἡ κόμη της ἐχύνετο περὶ τὸν τράχηλόν της,
 Καὶ ἄνθη συνεπλέχοντο ἔς τὰ κρίνα τῶν σκηθῶν της.
 Ω, τί λαμπρὸν ἀνάστημα! τὴν ἔνδυεν ἐν γένει
 Μία κατάλευκος ἐσθῆς, μακρὰ, κυματουμένη,
 Καὶ μόλις διεκρίνοντο ὑπὸ τὰ κράσπεδά της
 Τὰ ἐορτάσιμα, μικρὰ, πάγχρυστα πέδιλά της.

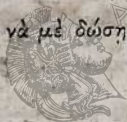

Ἐδρυνε χάριτας! καθεὶς ἐπάσχιζε νὰ τρέξῃ,
 Τὰ ἔχνη της νὰ ἀσπασθῇ, τὰς κόρας του νὰ φλέξῃ.
 Ἐβάδιζε, κ' ἐφαίνετο κατόπιν της ν' ἀφίνη
 Μίαν σκιὰν ἰδανικὴν, ἥτις ἐκτάσεις χύνει·
 Ἐνα πανομοιότυπον, ἢ μίαν ὀπτασίαν,¹
 Ἡτις πετῶσα, παραιτεῖ ψυχὴν εἰς ἀγωνίαν.
 Τρεῖς μόναι εἶν' αἱ Χάριτες; ψεύδονται οἱ ἀρχαῖοι!
 Ἐν τῆς Ἡροῦς μειδιάμα, ἐν μόνον νεῦμα, πνέει
 Αναριθμήτους Χάριτας! Ἀληθινὰ ὠραίαν,
 Ἀληθινὰ ἀνάλογον καὶ ἐπαξίαν νέαν
 Κατέχει δι' ἱέρειαν αὐτῆς ἡ Ἀφροδίτη!
 Φρίττει πᾶς νέος βλέπων την, καὶ πᾶσα νέα φρίττει.
 Νόας, ψυχὰς καὶ ὀφθαλμοὺς τὰ κάλλη της θαμβώνουν!
 Νόες, ψυχὰς καὶ ὀφθαλμοὶ τὰ ἔχνη της σαρώνουν!

Αἱ ὕμνωδίαί τῆς θεᾶς ἀρχίζουσιν ἐν τοσούτῳ,
Ὅτε ἀκούεται φωνὴ νὰ ψιθυρίζῃ οὕτω :
Καὶ εἰς τὴν Σπάρτην ἔτυχον· κ' ἐπῆγον εἰς τὴν πόλιν
Τῆς Λακεδαιμόνος· ἐδῶ, τὴν καλλονὴν τῆς ὅλης
Ἡ φύσις ἐκτυλίσσουσα, ἀγῶνας διεγείρει,
Κ' εἰς ἄλλα, πρὸς προτίμησιν, τοὺς νέους παρὰσύρει·
Πλὴν πούποτε, ὦ, πούποτε νέαν τοιαύτην ἶδα!
Τὴν βλέπεις, καὶ τὸ αἷμά σου εἰς κατὰ ῥανίδα,
Ἐν πῦρ λεπτὸν τὰ μέλη σου ἐξαίφνης διατρέχει,
Ἐν δάκρυ ψυχικάρδιον τὰ βλέφαρά σου βρέχει,
Καὶ ἡ καρδία σου συσπᾶ ἐν εἴδει φουσαλίδος,
Καὶ νάρκωσις τὸ σῶμά σου κατέχει ἐκ κρηπίδος!
Ἡ θεὰ τῆς μ' ἐθάμβωσε· τὸν νοῦν μου ἀναλίσκω,
Τὴν βλέπω ἀκατάπαυστα, καὶ κόρον δὲν εὐρίσκω!
Νὰ ἤγχιζε τὴν χεῖρά της ἔς τὸ στήθος μου ἐπάνω!
Θάναται πρόκεινται; ἐκεῖ εὐθὺς ἄς ἀποθάνω!

Ω', σύζυγόν μου τὴν Ἥρῳ ἐπὶ ζωῆς ἂν εἶχον,
 Ημίθεος, ἥ καὶ θεὸς, Ὀλύμπους ὑπερεῖχον.
 Ενώπιον τοῦ κάλλους της ὁ Ὀλυμπος χαμάζει·
 Τὸ βλέμμα της καὶ Κέρβερον καὶ Πλούτωνα δαμάζει!
 Θεά μου Ἀφροδίτη μου! ἔὰν προωρισμένον
 Ποτὲ δὲν ᾔηναι εἰς ἐμέ τὸν τετραυματισμένον
 Τῆς θείας ἱερείας σου νὰ μὲ καταξιώσης,
 Νεάνιδα τοῦλάχισον ὁμοίαν νὰ μὲ δώσης.

Μὲ ἐκκαρδίους στεναγμούς, μὲ μαύρην ἀθυμίαν
 Αὐτὰ ἐψιθυρίζοντο ἀπὸ τινὰ γωνίαν·
 Ψυχὰὶ πολλαὶ ἐξέναζον εἰς ἄλλα μέρη πάλιν·
 Καὶ πᾶσα φλὲψ νεάζουσα εὗρίσκετο εἰς πάλιν.
 Σὺ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, Λέανδρε, ἴδες τὸ πρόσωπόν της·
 Ἀνάγλυφον ἐγνώρισες τὸ ὁμοιοτύπόν της

Στὴν πρώτην τοῦ βιωτικοῦ βιβλίου σου σελίδα,
 Καὶ χάρτην τὸ ἐξέλαβες, καὶ ναυτικὴν πυξίδα.
 Τοῦ πάθους σὲ ἐκέντρωσαν τὰ πυροφόρα βέλη·
 Τὸ πάθος, εἶπας, διςαγμὸν καὶ σιωπὴν δὲν θέλει.

Ωἶ, πόσον εἶν' αἰφνίδιον τοῦ Ἑρώτος τὸ πάθος,
 Καὶ πῶς ἄργά διόρθωσιν ζητοῦμεν εἰς τὸ λάθος!
 Πυκνοῦνται, συγκεντρούονται ἀκτίνες τῶν βλεφάρων·
 Αἰφνης, ἀνάπτεται φανὸς ἔρωμανῶν χειμάρρων.
 Μόλις θερμότης ἑλαφρὰ εἰς τοὺς νεφροὺς πηγάζει,
 Καὶ ἡ καρδία τάχιστα ἀρχίζει νὰ κοχλάζῃ·
 Καὶ τότε, τί ἀκάθεκτον τὸ τρομερὸν σοιχεῖον!
 Νομίζεις, ὅτι ἔνδον σου χορεύει ἓν θηρίον.
 Εἰςυπνον, δὲν σὲ παραιτεῖ· νὰ κοιμηθῇς, δὲν θέλει,
 Καὶ σιγμηδὸν ἂν κοιμηθῇς, καθ' ὕπνον νέα βέλη.

Εν κάλλος διαβόητον παρθένου ἀμωμήτου,
 Διαπερᾷ τὸν ἄνθρωπον, καθὼς διὰ φεγγίτου
 Διαπερᾷ ὑπόγειον μία ἀκτὶς ἡλίου·
 Τὸ ὄμμα τὸ ἀνθρώπινον φεγγίτης ὑπογείου·
 Τὸ ὄμμα εἶναι ἡ ὁδός· ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας,
 Κατασαλάζει δ' ἰὸς ἕως εἰς τοὺς μυχοὺς μας·
 Ενταῦθα ἐκτυλίσσεται, καὶ ἀναθυμιάσεις
 Προπέμπει εἰς τὰς νοεράς τῆς κεφαλῆς ἐκτάσεις,
 Καὶ τότε θάμβος, σύγχυσις, καὶ συζολή, καὶ τρόμος
 Τὸν νέον καταπλήττουσιν ἀμοιβαδὸν, συντόμως.

Καὶ ἔκαμεν ὁ Λεάνδρος βήματα μόλις τρία,
 Καὶ τοῦ Λεάνδρου ἔπαλλεν ἡ λυγρὰ καρδία,
 Ὡς πάλλει ζωντανὸς ἰχθὺς 'ς τὰ νῶτα τῆς ἐσχάρας,
 Ἡ ὥς σχιρτῶσιν αἱ χορδαὶ ἡδυπαθοῦς κιθάρας.

Μὲ δις αἰγμοὺς παρίσεται ἀπέναντι τῆς νέας·
 Ρίπτει βλεμμάτων ὀπωπὰς, λοξὰς καὶ κλοπιμαίας.
 Θεὸν εἶπέ τον· ἄφες τον· εὐδαίμων, πανευδαίμων
 Ο πρὸ αὐτῆς ἱσάμενος, δ' ὠχρίων καὶ τρέμων.

Τί καθαρὰ ἐκφράζεται ψυχὴ διὰ βλεμμάτων!
 Εἶναι αὐτὰ τηλέγραφοι πιστοὶ τῶν αἰσθημάτων!
 Τὰ ἄφθογά των σήματα εἶναι κρυπτογραφία,
 Πλὴν μαγικῶς διδάσκονται τὰ πλεῖστά της σοιχεῖα.
 Μόλις γνωρίζει ἡ Ἡρώ τὸ τοῦ Λεάνδρου πάθος,
 Καὶ δόνησις ἀνακυκλᾷ τῶν σπλάγχχνων της τὸ βάθος.
 Τὸν βλέπει.... χάρις ἔφερε τὸ κάθε κίνημά του·
 Τὸν βλέπει.... βλέπει ἄγγελον αἰθέρος ὑπερτάτου.
 Λαθραίως εἰς τὰ τόξα του τὰς ἀπαντήσεις ῥίπτει,
 Πλὴν καὶ χωρὶς τῆς κλασικῆς αἰδοῦς της νὰ ἐκπίπτῃ.

Σεῖς, ἐρωτόληπτοι ψυχαί, γνωρίζετε ὅποια
 Εἰρήνη εἰς τὸν Λέανδρον ἢ ὥρα ἢ αἰσία,
 Οπότε, φιλοφρόνησιν καὶ συμπαθείας νάμα
 Ἀπήντησε τὸ πρῶτόν του ἀπηλπισμένον δράμα·
 Καὶ πάλιν σεῖς γνωρίζετε, τί ἄδικος ὁδύνη
 Τὸ νὰ κηρύττεται ἐχθρὸς τοῦ Ἑρωτος ἐκείνη,
 Ἡτις διὰ τὸν Ἑρωτα ἐπλάσθη μ' αἷμα ζέον!
 Πῶς σφάζει ἡ ἀπάνθρωπος, ἥτις λαλεῖ ἔς τὸν νέον:
 « Εὐχαρισήθητι μ' αὐτὴν τὴν ἄδολον σοργὴν μου·
 Βάκτρον προσμένω ἀπὸ σέ εἰς τὴν λοιπὴν ζωὴν μου·
 Μὴ θέλῃς, σέ παρακαλῶ, νὰ σχίσῃς τὴν ψυχὴν μου·
 Θέλε νὰ σ' ἔχω ἀδελφόν, ἀλλ' ὄχι ἐρασὴν μου! »

Ἡ λιτανεία ἔπαυσεν· ὁ κόσμος πλήρης κάλλους
 Ἐκ τῆς αὐλῆς ἐξήρχετο εἰς τῶν χαρῶν τοὺς σάλους.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν, ὡς ἄλλας Τερψιχόρας,
 Ἐδῶ οἱ νέοι ἔσυρον εἰς τὸν χορὸν τὰς κόρας·
 Ἄλλοι ἐκεῖ δὲν ἔπαυον σπονδὰς ν' ἀφοσιόνουν,
 Πολλοὶ ἄλλοῦ, χισσοσεφεῖς τὰς κόμας των ἐκλόνουν·
 Κ' ἐνῶ οἱ Ἀνακρέοντες χορεύουν, ψάλλουν, πίνουν,
 Ἐπὶ τοῦ ῥαβδιδίου των τὰς κεφαλὰς ἐκίνουν·
 Τῆς πόλεως οἱ προὔχοντες, ἄνδρες ἐσχάτου γήρους,
 Καθήμενοι εἰς τῆς αὐλῆς τοὺς λιθοκτίστους γύρους.
 Αἴ! αἴ, νεότης! ὡς τροχὸς κρημνίζεσαι ταχέως·
 Χθὲς βρέφος, τώρα ἔφηβος, αὔριον παραχμαῖος! —
 Τότε 'ς τὴν ἔρημον ἀκτὴν ἐφάνη νεανίας·
 Ἐβάδιζεν, ἐβάδιζε μετ' ἄκρας ῥαθυμίας...
 Ἐξαίφνης ἐσαμάτησε 'ς τὴν θέαν τῆς γαλήνης·
 Ἐκάθισε, κ' ἡ θέσις του μεσῇ ἦτον οὐδύνης.
 Ἡτένισεν ἀπέναντι... Νὰ ἡ πατρίς! — τὴν βλέπει....
 Καθὼς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς ἐνσχύπτουσα ἐμβλέπει

Τὰ φημισμένα κάλλη της μία ώραία κόρη,
 Η Ἀβυδος τὴν Ἀβυδον ἔς τὸ ὕδωρ ἐθεώρει.
 Ἰδέαι εἰς τὸ πνεῦμά του φρικταὶ ἀναπετῶσι...
 Περισπασμοὶ καὶ σεναγμοὶ τὸν περιμένουν πόσοι!
 Καλῶς· νὰ θέλξη τὴν Ἥρώ· πλὴν πῶς νὰ πλησιάζῃ,
 Αφοῦ ἓνας Ἑλλήσποντος « μὴ περαιτέρω! » κράζει;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Gli occhi dolenti per pietà del core,
Hanno di lagrimar sofferta pena;
Sicche per vinti son rimasi omai.

(DANTE, *piangendo Beatrice.*)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΡΓΑ , ἀργὰ κατέδυν ὁ ἥλιος ἀπόψε·

Ποικίλαι ἦσαν καὶ χρυσαῖ αἱ τῶν συννέφων ὄψαι ,

Ὡς ὅτου προσθετόμεναι ὁμίχλαι εἰς ὁμίχλην ,

Τὸν μαυροφόρον κόσσυφον , τὴν ποικιλμένην χίχλην

Εβίαζον εἰς ἐλαιῶν σελέχη νὰ κοιτάξουν .

Αἱ γλαῦκες ἤδη ἔλαβον τὴν ὥραν νὰ πετάξουν ,

Οτε, ἰδοῦσα ἀντικρὺ τὸν ἔσπερον ἀστέρα,
 Ἀπηλπισμένη ἔπεσεν ἡ ἐκκρεμῆς ἡμέρα.
 Καιρός! εἶπεν ὁ Λεάνδρος· ἀνήφθησαν οἱ λύχνοι·
 Καιρὸς εἰς τῆς καρδίας μου νὰ πορευθῶ τὰ ἴχνη.
 Καὶ ἐξανέστη. --- Ἡ Ἑλπίς ἤνοιγε τὴν ὁδὸν του·
 Τὸ Θάρρος ἐνεψύχονε τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν του,
 Ὁ Ἔρως ἐβαλσάμονε τὸ ἔμπαθές του σῆθος,
 Κ' ἡ μοναρχία τοῦ Νοὸς δὲν ᾔτο παρὰ μῦθος.
 Εἰς τὸν καλλίπετρον ναὸν, εἰς τὰ σεπτὰ τεμένη,
 Μὲ κοῦφα, κοῦφα βήματα ὁ Λεάνδρος ἐμβαίνει.
 Σιγή! — εἰς τὸ ἐνδότερον μία λαμπὰς καὶ μόνη
 Ἐν μέσῳ θυμιάματος τὴν κορυφὴν ὑψώνει,
 Κ' ἐκεῖ σιμὰ ψιθυρισμὸς ἤχει μυσηριώδης....
 Ω! θεὰ τόσον πάνσεπτος, πόσον ἀγωνιώδεις
 Εἰς τοῦ ἐνόχου τὴν ψυχὴν τοὺς χτύπους διεγείρει!
 Τὰ γόνατά του τρέμουσι· θεὸς δὲν τὸν οἰχτεῖρει.

Γονυκλιτῆς ἀπέναντι τῆς θείας Κυθερείας,
 Σιωπηλὰς ἐπρόσφερεν ἡ Σησιὰς λατρείας·
 Κ' ἐκεῖ, ἀπὸ ἐν ὕψισον σέβας ἀφαρπασμένη,
 Ποῦ νὰ ἐξεύρη, ὅτι ποῦς θνητοῦ τὴν γῆν μιάίνει; —
 Τί συμφορά! ἀπρόσεκτος ὁ Λέανδρος σκοντάπτει·
 Ο κρότος τοῦ προσκόμματος πᾶσαν ἡχὴν ἐξάπτει,
 Κ' ἐνῶ τὸν διεδέχοντο τοῦ ἱεροῦ οἱ θόλοι,
 Ἡ χορασίς ξυσπάζεται, καὶ ἐκθαμβοῦται ὅλη.

• Τίς εἶσαι! δὲν σεβάζεσσι τὴν ἀθωότητά μου!
 Μιάτην προσπίπτεις, ὦ θνητὲ ἄθλιε, ἐμπροσθὰ μου·
 Εγὼ τὲ τρέμω· ὕπαγε! ἄ, φύγε πρὶν προκύψῃ
 Ο κεραινὸς τοῦ οὐρανοῦ, κ' ἐνταῦθα σὲ συντρίψῃ.
 Ἰδέ τον!... τῆς ἐσθῆτός μου τὰ κράσπεδα ἐγγίζει!
 Οργὴ Θεᾶς, ὀργὴ Θεῶν ποσῶς δὲν τὸν φοβίζει!

Εἶμαι ἰέρεια, θνητέ! μέχρι θανῆς παρθένος
 Ετάχθην· ἄλλοῦ ὑπαγε νᾶ σὲ δεχθοῦν ἀσμένως. »

Τοιαῦται εἶν' αἱ ἀπειλαὶ ἐν γένει τῶν παρθένων,
 Εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Ἑρωτος εὐσχήμως καμπτομένων.
 Καὶ αἱ τοιαῦται ἀπειλαὶ, ἐνῶ σὲ φοβερίζουν,
 Αἰσίαν συγκατάνευσιν συγχρόνως εἰκονίζουν.
 Τὸ κάθε Ὅχι εἶναι Ναί· τὸ κάθε δάκρυ, πῖσις,
 Καὶ ἕκαστος ὀνειδισμὸς τοῦ πάθους εἶναι ῥύσης.
 Στὸ νεῦμα καὶ ὁ Λεάνδρος τῆς ἀπειλῆς ἐμβλέπει,
 Εγείρεται παράφορος, καὶ ἐκφωνεῖ τὰ ἔπη:

« Μὲ τοῦ Κρονίωνος Διὸς τὰς θυγατέρας ἴση!
 Οὐκ ἴδῃ, σ' ἀκροασθῇ, καὶ δὲν σὲ ἀγαπήσῃ,

Εἶναι βροτὸς .... ἀπάνθρωπος! Τρισμακάαρ δ μνηστὴρ σου!
 Τρισευτυχὴς δ σύζυγος, ἐπιτυχὼν πατήρ σου!
 Ἡ μήτηρ, ἥτις σ' ἔτεξε, τρισμαχαριωτάτη!
 Ἡ συλλαβοῦσά σε γαστήρ, γαστήρ ὀλβιωτάτη!
 Πρὸ τῶν ποδῶν σου σήμερον ἓνα ἱκέτην βλέπεις·
 Νὰ σ' ἐκφρασθῇ τί τὸν πονεῖ τελείως ἐπιτρέπεις;
 Επάκουσον, καὶ συμπαθὲς φανοῦ μὲ ἡσυχίαν·
 Θεράπευσον τοῦ Ἑρωτος, Θεά, τὴν ἀπορίαν.
 Ὡς Αἴτνη ἢ ταλαίπωρος καρδίᾳ μου ἐμάνη·
 Εγχυμονεῖ ἡφαίσια· ζητεῖ νὰ ἐκθυμάνη,
 Καὶ ἤδη ἐξανάπτεται τοῦ σήθους μου τὸ νάφθα.
 Ιέρεια τῆς Κύπριδος, ἱεουργεῖς ἐνταῦθα·
 Καλὰ τὸ κάμνεις· μάθε πλήν, παρθένος δὲν ἀρμόζει
 Τὸν ἱερὸν τῆς Κύπριδος κεσὸν νὰ διασώζη.
 Ἀλλ' ἂν ποθῇς νὰ διδαχθῇς, τίς τὴν τιμᾷ λατρεία,
 Ὑπάρχει γάμος ἐντιμος· ὑπάρχει συζυγία.

Δὲν ἀγαπᾷς τὴν Κύπριν σου; δὲν θέλεις τὸ καλὸν της;
 Αἶ, φιλοφρόνησον λοιπὸν τὸν κύριον θεσμόν της·
 Καὶ φέρε με ἔς τὸ τέμπλος της παράκλητον μαζῇ σου·
 Εἰπέ δὲ εἰς τὴν Κύπριν σου, ὅτ' εἶμαι ἐρασῆς σου·
 Οὐτ' ἤλθον καὶ ἐκτύπησα τὸ πλήκτρον τῶν θυρῶν σου,
 Αφοῦ τὸ βρέφος Ἑρως της μ' ἔκαμε λάφυρόν σου.
 Καθὼς Ἀλκίδην τὸν θρασὺν, μὲ τρεῖς τῶν ποδῶν χτύπους,
 Εἶχε κομίσειν ὁ Ἑρμῆς, χρυσόβραβδος, ὠκύπους,
 Στὴν κόρην τὴν νεόνυμφον ποτὲ τοῦ Ἰαρδάνου,
 Οὕτω κ' ἐμὲ ἡ Κύπρις σου, διὰ κρυπτοῦ ὄργανου,
 Ἐνταῦθα ἐξαπέσειλε, πρὸς τὸν ἱεροφάντην.
 Φεύ! τὴν Ἀρχάδα ἤκουσες παρθένον Ἀταλάντην,
 Ἡτις τὸν Μαιλανίωνα ποτὲ ἐρωτευθεῖσα,
 Ἀπὸ τὸ λέχος ἔδραμεν, ἐκ τῆς αἰδοῦς νυγεῖσα;
 Αἶ, τότε τί ἀπέκαμεν ἡ θεία Ἀφροδίτη;
 Οργὴν καὶ μῖσος κατ' αὐτῆς ἀφόρητον κηρύττει,

Ως ὅτου πλέον ἢ Ἀρχὰς μετεμελήθη νέα,
 Κ' ἔθαλψεν εἰς τοὺς κόλπους της τὰ μνηστρα τὰ ὠραῖα.
 Πείθου καὶ σὺ, ὦ φίλη μου, μήπως μετανοήσης,
 Αφοῦ ἀνάψης τὴν ὕργην τῆς Κύπριδος ἐπίσης.

Ἡ τρυφερὰ κυπάρισσος, πῶς κλίνει τὸν αὐχένα,
 Οτε, χυθὲν ἐπάνω της ζεφύριον κανένα,
 Τὴν ὑψηλὴν της κορυφὴν ἀκροθιγῶς ἐγγίση;
 Καὶ πρὶν ἀκτὶς ἡλιακὴ τὴν δρόσον νὰ ροφήσῃ,
 Πῶς κάμπτει τὸν κλαδίσκον του τὸ ρόδον τοῦ Μαΐου,
 Ως ὅτου βλέπ' ἡ ὄψις του τὴν ὄψιν τοῦ πεδίου;
 Ποτὲ ἀβρὰ κυπάρισσος, ποτὲ Μαΐου ρόδον,
 Ὑπὸ τὴν θλίψιν αὐρωδῶν καὶ ὑγρωδῶν ἐφόδων,
 Δὲν ἔκαμψαν μὲ τῆς Ἡροῦς τὸ ζωηφόρον ἦθος!
 Ω τὴν παρθένον! ἄφθογλος εἰς τῶν ἐπῶν τὸ πλῆθος,

Τὰ ὄμματα τῆς ἔπηξεν ἐπάνω τοῦ ἑδάφους·
 Τοὺς ἐρυθροὺς τῆς ἔρβανε ψυχρὸς ἰδρῶς κροτάφους·
 Τὰς χεῖρας εἰς τὸ στήθος τῆς ἐσαυρωμένας εἶχε,
 Καὶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά τῆς, ὁ ποῦς, ὅστις ἐξεῖχε,
 Εσάλευε, καὶ ἔξεε τὸ ἑδάφος μὲ τρόμον.
 Δαγκάνουσα τὰ χεῖλη τῆς ἐσπάραττε τὸν μῶμον,
 Καὶ ἐντελῇ δεικνύουσα τὴν τῆς αἰδοῦς εἰκόνα,
 Συχνάκις ἐσυμμάζευε ἔς τὰ στήθη τὸν χιτῶνα.
 Τὸ κέντρον τὸ γλυκύπικρον ἐδέχθη τῶν ἐρώτων,
 Καὶ τοῦ ναοῦ τὰ πνεύματα τριγύρω τῆς ἡρώτων
 Προσάλληλα: ποίαν ποτὲ ἀπόκρισιν θὰ δώσῃ;
 Θέλει δεχθῇ τὸν ἔρωτα, ἢ θέλει τὸν ἐξώσῃ;
 Τοῦ τέμπους ὅτε τὰς ἡχοὺς συνήθροισε σιμὰ τῆς
 Ἡ εὐφραδὴς, μελίρρυτος ἀηδονόγλωσσά τῆς:

« ὦ Ξένε! μὲ τὰ ἔπη σου καὶ πέτρας ἐρεθίζεις,
 Καὶ μὲ μαγνήτου δάκτυλον τὰ ἥπατα ἐγείζεις,
 Καὶ φέρεις εἰς παλίρροϊαν τὰς φλέβας τῆς καρδίας.
 Τοιαύτας τίς σ' ἐδίδαξε δεινὰς λογοτεχνίας;
 Ἀλλοίμονον! τί σ' ἔσειλεν εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα;
 Θεὸς, ἢ πνεῦμα ἄσπλαγχνον; Σὲ ἤκουσα· σὲ ἶδα·
 Πλὴν, ὥς χιόνος ἐλαφραὶ σιβάδες, τὰ σὰ ἔπη
 Εὐνόπιόν μου ἔπесαν· νὰ πατηθῶσι πρέπει.
 Πᾶν ὅ,τι εἶπας μάταιον· καὶ τὰ κινήματά σου,
 Κ' οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἦθ' σου, καὶ τὰ συμπτώματά σου.
 Εγὼ δὲν δύναμ' εὐτυχῇ νὰ σ' ἀποκαταστήσω.
 Πῶς, ξένον ὄντα ἄξεγον, ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπήσω;
 Ἀναφ' ἰδὼν, ἀδύνατον νὰ γίνῃς σύζυγός μου·
 Διότι καὶ ἀδύνατον 'ς τὴν γνώμην τοῦ πατρός μου·
 Πλὴν καὶ χρυπτὸς ἂν ἤθελες ἐδῶ νὰ διαμείνῃς,
 Δὲν ὑποκλέπτεις τῆς Θεᾶς τὰ βλέμματα ἐκεῖνης.

Πῶς εἶναι φιλοσχωπτική ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων!
 Ἐν ἔργον τώρα μουσικὸν πράττεις εἰς ἓνα τόπον;
 Πισεύεις ὅτι μόνος σὺ κ' ἓνας θεὸς τὸ 'ξεύρει·
 Ὅτι θνητὸς ἀδύνατον τὸ πρᾶγμα νὰ ἐφεύρῃ·
 Κ' ἐνῶ νομίζεις χωνευθὲν τὸ μουσικὸν αἰσίως,
 Εξέρχεσαι.... τὰ τρίσρατα τὸ κράζουν ζεντορῶς!»

Ἐνῶ ὠμίλει ἡ Ἥρῳ, αὐτὸς γονυπετήσας,
 Συνέσφιγξε τὰς χεῖράς του, καὶ δακρυπλημμυρήσας,
 Ναί, τὸ πισεύω! ἔκραξεν· ὁπότεν σὲ ἀκούω,
 Τοῦ ἀνωτάτου οὐρανοῦ μὲ φαίνεται νὰ κρούω
 Τὴν δέξιν, καὶ ἐπάνωθεν ν' ἀκούω τῶν ἀγγέλων
 Χορὸν, γλυκολυρίζοντα τὸ εὐδαιμόν μου μέλλον! —
 Εἰς μάτην τώρα ἡ Ἥρῳ, μὲ χεῖρα εὐσπλαγχνίας,
 Νὰ τὸν ἐγείρῃ ἤθελεν ἐκ θέσεως ἀθλίας·

Χεὶρ σιδηρᾷ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν τὸν μετατοπίζει.

Εἰς μάτην εἰς τὰ ὦτά του ἡ κόρη ψιθυρίζει:

« Στὰς ὄχθας, ποῦ σ' ἐγέννησαν, ἐπίσρεψε, ὦ ξένε!

Αἱ ὄχθαι, ποῦ σ' ἐγέννησαν, ἂν ᾦναι μακρυσμέναι,

Επίσρεψε, καὶ μὴ ζητῆς, καθὼς πτηνὸν πληγμένον,

Νὰ σύρῃς εἰς τὰ στήθη σου ἐν βέλος καρφωμένον.

Σὲ τὸ προλέγω· ἂν πρὸς σὲ ἀνοιξῇ ἡ ζοργή μου,

Κ' οἱ δύο θὰ φθονήσωμεν τὰ σκότῃ τῆς ἐρήμου....»

« Λοιπὸν, τὸ θέλεις, φίλε μου; τὸν λέγει τέλος πάντων·

Ομνύεις τὴν διάρκειαν ἐρώτων ἀκραδάντων;

Ομνύεις πίστιν ἄδολον; — ἐγέρθητι· σπογίσσου·

Εἰπὲ, πῶς ὀνομάζεσαι; τίς εἶναι ἡ πατρίς σου;

Εμὲ, ὠνόμασαν Ἡρῶ, τὸ δὲ κατοίκημά μου

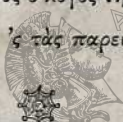
Θέμεθλον ἔχει τὴν ὄφρυν τῆς παραλίας ἄμμου.

Ναί, πρὸ τῆς πόλεως Σησοῦ, ἐκεῖ, ὅπου τὸ κῦμα,
 Σχιρτῶν μὲ ἀχαλίνωτον γιγαντιαῖον βῆμα,
 Εἰς τὸ ζενίθ ἐρίζεται τοῦ κολοσσοῦ νὰ φθάσῃ,
 Καὶ πέτρας τραπεζοειδεῖς, ὀγκώδεις ν' ἀποσπάσῃ,
 Ὑπάρχει πύργος ὑψηλὸς, πύργος οὐρανομήκης,
 Εὐθα οἰκῶ ἐκ πατρικῆς ἀποτροπαίου δίκης.
 Ὅταν ἐδῶ ὁ Αἰόλος τοὺς ὑπουργοὺς του σέλλῃ,
 Τὸ ἄγριόν μου οἶκημα καθίσταται κυψέλη
 Εἰς τὰ θαλάσσια πτηνὰ, ὅσα τὸ τριγυρίζουν,
 Ὅσα κολάσεως φωνὴν ἐλεεινὴν ρυθμίζουν.
 Ἐδῶ μὲ κατεδίκασαν οἱ συγεροὶ γονεῖς μου·
 Γείτων μου εἶν' ἡ θάλασσα, καὶ ὁ ἄφρὸς χρηπίς μου,
 Καὶ σύμβουλος παρήγορος, ἡ σύντροφος γλυκεῖα,
 Τῆς πανσελήνου ἡ μορφή, ἐν τῇ μεσονυχτίᾳ.
 Ἐκτὸς μιᾶς πρεσβύτιδος ῥαθύμου θεραπαίνης,
 Ζῶσαν ψυχὴν ἄλλην σιμὰ ἐμοῦ νὰ μὴ προσμένῃς.

Ποῦ εἶναι αἱ συνήλικες τῆς νηπιότητός μου;
 Τῆς κοινωνίας ὁ ναὸς ἐρβράγισεν ἐμπρός μου.
 Δὲν εἶναι τάφος ζωντανὸς αὐτὴ ἡ σέρησίς μου;
 Αὐτοκτονίας σχέδιον ἢ ἀπομάκρυνσίς μου;
 Κατηγορεῖτε ἄσπλαγχνα, θνητοὶ, τὸν αὐτοκτόνον·
 Τὸν λέγετε δειλότατον, ἀντάρτην, μισαιφόνον,
 Διότι φεύγει τῆς ζωῆς τοὺς πόνους καὶ τὰς λύπας·
 Οἱ μοναχοὶ, εἰπέτε με, ὅς τὰς σκοτεινάς των τρύπας,
 Τί ἄλλο παρὰ ἔκλειψις μελῶν τῆς κοινωνίας;
 Ω, ποίας πλέον κ' ἐξ αὐτῶν προσμένεις βοηθείας;
 Ναὶ, διαφέρουν αἱ ὁδοὶ, πλὴν ὅς ἓνα σκοπὸν φθάνουν·
 Δειλότατοι ἀμφοτέρω, ἐπίσης ἀμαρτάνουν,
 Ἀοῦ τὸ ἀλληλέγγυον τῆς κοινωνίας βάρος
 Εὐναποθέτουν εἰς ὑμᾶς, μὴ σερουμένους θάρρος.
 Ο αὐτοκτόνος μάλιστα ἂν ᾔηται στασιμότης,
 Ο μοναχὸς εἶναι δεινὴ ὀπισθοδρομικότης.

Ἰδοὺ ἐγώ... μὲ φέρουσι τοὺς τῶν βροτῶν ἰδρῶτας·
 Τοὺς καταπίνω.... πλὴν αὐτὰ τὰ σπλάγχνα ἂν ἠρώτας. ---
 Ὡς τόσον ἀναλίσκομαι ἐντὸς συμπερασμάτων·
 Εὐχόφανε τὰ ὥτά μου κί' ὁ ῥόχθος τῶν κυμάτων....
 Ψυχὴν ἐζήτουν ἡμερον νὰ μὲ παρηγορήσῃ·
 Ψυχὴν ἂν ἔχῃς ἡμερον, ἅς μὴ τὸ παραιτήσῃ. » ---
 Ὡμίλει· ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς ὁ λόγος τῆς ἐκπνέει,
 Κ' ἓνα μέγαλον δάκρυον 'ς τὰς παρειάς τῆς ῥέει.

Χῆται ἀβραὶ νεάνιδες τῶν Μαστιχοχωρίων!
 Ὅποταν συναθροίζεσθε 'ς τὸ δένδρον τῶν δακρύων,
 Ω! τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς πρὸς ἓνα μέρος κλίνει,
 Ὡς χηρευμένη νέα τις, ἥτις θρηνοῦσ' ἀφίνει
 Τὴν κόμην τῆς ἀπόλυτον, σφυγνὴν, συγκεχυμένην,
 Καὶ τὴν σολὴν τῆς ἀκομψον, καὶ πάντ' ἡμελημένην,

Καὶ δάχρυ ἀδαμάντινον σκορπίζει εἰς τὸ χῶμα!
 Επόθουν νὰ μουρμούριζε τὸ εὐχαρί σας ζόμα
 Τοὺς φθόγλους τούτους τῆς Ἡροῦς, καὶ τὸ μέγαλον δάχρυ,
 Οποῦ ἐγέννησαν παλμοὶ, τῶν ἀκροτέρων ἄκροι·
 Ἀ, τότε, εἶμαι βέβαιος, ἤθελε χαίρειν ἦττον
 Τὸ ἀναχωρητήριον ἐκεῖνο τῶν Νενήτων.

Θεέ μου, πόσον ἔξοχος εἶναι ἡ ωραιότης,
 Οτε τὴν ζέφει ἱλαρῶς ἡ μελαγχολικότης!
 Οἱ τῶν ἀγγέλων γλυκασμοὶ, τῆς φύσεως τὰ μέλη,
 Αἱ ἁρμονίαι τοῦ παντός, ἐκρέουσιν ὡς μέλι
 Ἀφ' ἐν τοιοῦτον πρόσωπον, κ' ἡλεκτρικὸν σπινθῆρα
 Προάγουσι, κενούμενον εἰς ἕτερον κρατῆρα.
 Ὡς διὰ σύρματος χρυσοῦ αἰθέρας ἀναβαίνων,
 Εἰλχύετο κί' ὁ Λεάνδρος πρὸς τὴν Ἥρῃ, ἀσθμαίνων:

« Ναί, ἄγγελε! τοῦ βίου μου ὁ κόμβος διελύθη,
 Καὶ χάρις ἀκατάληπτος τριγύρω μου ἐχύθη.
 Ἐπάνω εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κυματώδους κόσμου,
 Ἐλπίδες ἐτῶν εἴκοσιν ἐσβέσθησαν ἐμπρός μου·
 Ἐνῶ δὲ πλάνης, ἄσεγος, 'ς τὸ μέλλον ἀπελπίσθην,
 Ἐξαίφνης βλέπω σήμερον ὅτι ἐλλιμενίσθην.
 Τί εἴμεθα οἱ ἄθλιοι θνητοὶ ἐπὶ τῆς σφαίρας;—
 Ὡς πτέριον, παιζόμενον εἰς τέσσαρας ἀέρας,
 Ἡ, καθὼς νῆσον πλέουσιν εἰς ῥεῦμα θυμωμένον,
 Ἡ, ὡς πλανήτην νεωστὶ ἀκρωτηριασμένον,
 Τὸ σκάφος μου διέκρινον ἀλληλοδιαδόχως·
 Καὶ πέριξ εἰς τὸ σόμα μου ἂν ἦτο καπνοδόχος,
 Τῶν τῆς καρδίας μου πληγῶν αἱ ἀναθυμιάσεις,
 Αὐτὸ τὸ «ἄχ!» τὸ συνεχές, ἤθελε τὰς ἐκτάσεις
 Τοῦ θυρωροῦ σωλῆνός μου πυκνοκαταμαυρίσει.
 Μόνοῦ ἐμοῦ; παντὸς θνητοῦ ἡ ἀθυμία ἴση!—

Ἀλλ' ὅμως, ἔρχεται καιρὸς, τὸ πτέριόν μας σώνει,
 Κ' εἰς ἀηδόνος φωλεὰν πηγαίνει καὶ καρφώνει.
 Μία θελ' εἶσθαι ἡ σιγμὴ· ἡ πλέουσά μας νῆσος
 Εἰς κοῖλόν τι τοῦ ποταμοῦ θέλει εἰσδύσειν ἴσως,
 Καὶ χεῖρ τις διαβατικὴ θά πῆξῃ τὸν πλανήτην
 Κατὰ τὸ κατακόρυφον, ἀπόμαχον ἀλίτην.
 Αὐτ' ἡ ἀηδονοφωλιὰ, τοῦ ποταμοῦ τὸ κοῖλον,
 Αὐτὸ τὸ κατακόρυφον, δὲν εἶναι τὸ ποικίλον
 Τοῦ Ἑρωτός μας ἄσυλον, τὸ μόνον ζέγασμά μας,
 Τὸ μόνον θνητοέδεσμα, τὸ μόνον γλύκασμά μας; »

Τὸν λόγον του διέκοψε μιᾶς κεραίας παῦσις·
 Ἀλλὰ ὁ ἐρωτόληπτος δὲν βλέπει ἀναπαύσεις.
 Ρητορικὴν καὶ Ποίησιν ὁ Ἑρως εἰκονίζει,
 Καὶ ὕλην ἀνεξάντλητον εἰς τοὺς πιστοὺς χαρίζει.

Οἱ μαγευμένοι λόγοι του, ὅταν τὸ πάθος ζέῃ,
 Πολλάκις συχνολέγονται, καὶ ὁμῶς εἶναι νέοι.
 Α, εἶναι πολυμήχανος ὁ πανδαμάτωρ Ἔρως!
 Εἰς ὄντινα εὐνοϊκὸν παραχωρήσῃ μέρος,
 Παντοῦ, ὡς φύλαξ ἄγγελος ἐκεῖνον συνοδεύει,
 Κ' ἐδραῖον ἐπιχείρημα ἀκαταπαύτως νεύει.

Ω ὑψηλὴ παραφορὰ, κορύφωσις τοῦ πάθους,
 Μηχανικὴ ἀνάβασις, ἄρσις ὠραίου λάθους!
 Σπασμωδικῶς κινούμενος, ψηλαφητὶ πηγαίνων,
 Επάνω εἰς τὸν ὤμόν της τὸν χρυσαλλοπλασμένον,
 Τότ' ἔφερεν ὁ Λεάνδρος τὴν δεξιάν του χεῖρα,
 Κ' εἰς τῶν σθηθῶν της τὰ πολλὰ καταμεθύσας μύρα:
 « Παρθένε, πάλιν ἔκραζεν, ἀμείαντε παρθένε!
 Εμπρός σου, τ' εἶν' αἱ θάλασσαι αἱ ἐξηγριωμένοι;

Τὸ πῦρ καὶ ἂν ἐχόχλαζεν εἰς τόπον τῶν ὑδάτων,
 Ο πόντος καὶ ἂν συνίστατο ἐκ πυρωδῶν κυμάτων,
 Ἡ φλόξ καὶ ἂν ἐρράινετο διὰ μεγάλου κάδδου,
 Ἐμπρὸς εἰς τὸν σὸν ἔρωτα, τ' εἶναι τὸ πῦρ τοῦ ἄδου;
 Σ τῶν κόλπων σου ἐρχόμενος τὸν εὐθαλῆ λειμῶνα,
 Ὡς παίγνιον φαντάζομαι τὸν χεῖριζόν χειμῶνα.
 Ὁ βρόντος δ' ὀδυνηρὸς θαλάσσης βαρυκρότου,
 Θὰ μὲ φανῇ νανούρισμα· ὥδῃ ταξειδιώτου.
 Τί εἶναι ὁ ἀγάρρροος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου,
 Τὴν εὐνοϊάν σου προσδοκῶν, ὦ ζωηφόρον φῶς μου!»

« Δὲν κατοικῶ πολὺ μακρὰν, φιλτάτῃ βασιλίσμου!
 Ἡ παραλία Ἀβυδος, ναὶ, εἶναι ἡ πατρίς μου,
 Πλὴν μὴ σέ μέλῃ· πτέρυγας δὲν θέλω, νὰ πετάξω·
 Τὸν Ἑρωτά σου βοηθὸν ὅταν ἐγὼ φωνάζω,

50   ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Τί εἶναι ὁ ἀγάρρῳος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου,
Ἀφοῦ μὲ ὑποδέχεται τὸ ζωηφόρον φῶς μου! »

« Μόνον ἐν μέσον σέ ζητῶ· ἡ νύξ ὅταν ἀρχίζῃ
Τὴν σκοτεινὴν τῆς πτέρυγα 'ς τὴν γῆν μας νὰ σαθμίζῃ,
Τὸ πᾶν ὅταν καλύπτεται ἐκ πέπλου πυκνοτάτου,
Επὶ τὸ μέτωπον τοῦ σοῦ πύργου, τοῦ ἡλιβάτου,
Ενα σου λύχνον κρέμαζε, ὅπου ἐνατενίζων,
Ποτὲ νὰ μὴ μ' ἀποπλανᾷ ἄλλοδαπῆς ὀρίζων.
Ὁ ναύτης ἄς παρατηρῇ τὸν βόρειον Ἀρχτοῦρον·
Εγώ; τί θέλω εὐνοίαν ἀσέρων ἐπικούρων;
Τὸν γαληναῖον λύχνον μου ἅμα παρατηρήσω,
Σ τὸν ἄπειρον Ἑλλήσποντον εὐθὺς θὰ εἰσπηδῇσω.
Αἶ! τ' εἶναι ὁ ἀγάρρῳος Ἑλλήσποντος ἐμπρός μου,
Ενῶ θὰ βλέπω ἀντικρὺ τὸ ζωηφόρον φῶς μου! »

« Τὴν Ἀφροδίτην ἔτεξε τὸ κύμα τῆς θαλάσσης·
 Σ τῆς Ἀφροδίτης τὸν ναὸν σὺ, φίλη μου, ἀνάσσεις.
 Εἰς τὴν Σησὸν ἰέρειαν ἔχει ἡ Ἀφροδίτη·
 Τὴν ἀγαπᾷ ὁ Λέανδρος, ποντοπλανῇ μου κήτη!
 Καὶ ποῖον ζόμ' ἀποτολμᾷ νὰ ἀνοιχθῇ ὡς τάφος;
 Δὲν δίδω εἰς τὰ κύματα ἀσφαλτωμένον σκάφος·
 Τὰ δίδω σῶμα ἔμψυχον, 'ς τοὺς πόρους τοῦ ὀποίου,
 Ἀφ' ἑνὸς Ἑρώς κατοικεῖ, εἰς τόπον καλωδίου.
 Τὸ σῶμα ἔχουν λέμβον των, τὰς χειράς του κωπία,
 Καὶ φάρος των ἀλάνθαστος ἢ ἀντικρὺ ἐξία.
 Καὶ τ' εἶναι ὁ ἀγάρρῳος Ἑλλήσποντος ἐμπρὸς μου,
 Φάρος ἀφοῦ ἐρωμανῆς θέλ' εἶσθαι ὁδηγός μου! »

Ἄλλ' ὅτε τὰς ἀλύσεις των οἱ ἄνεμοι συνθλάσουν,
 Κ' ἐξέλθωσι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μας νὰ χαλάσουν,

Ω, τότε, φίλη, πρόσσεχε τὴν δδηγὸν κλωσὴν μου,
Μήπως ποτὲ ἀποκοπῇ, καὶ χάνω τὴν ζωὴν μου.»

Τοιουτοτρόπως, ἔκαμαν τὸν ὄρκον ἀμοιβαῖον,
Νὰ πλέκουν ἐπιχείρημα πρωτοφανὲς καὶ νέον:
Ἡ μὲν νὰ ἀνασέλλῃ φῶς, ἀσέρα χωρὶς φάσεις,
Ὁ δὲ νὰ διακολυμβᾷ τὸ ρεῦμα τῆς θαλάσσης.
Αφοῦ δὲ συνεώρτασαν τοὺς ὑμεναίους τότε,
Μὲ λύπην ἐχωρίσθησαν ἀμφότεροι, ὁπότε
Ὁρθρὸς βαθὺς προσήγγιζεν· ὁ μὲν πρὸς τὰ πελάγη,
Διὰ νὰ εὕρῃ πλοῖόν τι Ἀβυδινὸν ὑπάγει·
Ἡ δὲ εἰς τὴν ὑψαύχενον οἰκοδομὴν τῆς τρέχει,
Καὶ ρεῦμα ἀπὸ δάκρυα τὰς παρειάς τῆς βρέχει,
Ενῷ ἀποχωρίζεται· αὐτὴ ὕψι λέγει·
Τὸ πᾶν μου σ' ἀφωσίωσα, καὶ ἔλεγχος δὲν μὲ ψέγει.

Πολλὰς φορὰς εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην καθημένη,
 Καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος οἰκτρῶς σκηρικομένη,
 Ω! ἔλεγον, κυττάζουσα τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης·
 Ἀρα γε ἔχει ἄλλο τι τόσον μακρὰς ἐκτάσεις!
 Ω! ἔλεγον ἐμβλέπουσα ἔς τὸ ἄπειρον τῆς ἁμμου·
 Ὑπάρχει ἀπειρότερον; ὑπάρχει, Δέσποινά μου;
 Ω! ἔλεγον, πῶς τρέχουσιν οἱ ἵπποι εἰς τὸ φράγμα!
 Ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ταχύτερόν τι πρᾶγμα!
 Καὶ ἀπὸ ἑνὸς ἀδελφόν, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν μας,
 Ὑπάρχει προσφιλέστερον ποτὲ εἰς τὴν ψυχὴν μας!
 Κ' εἰς ὅλα ἄρρητος φωνὴ μὲ ἔλεγεν « ὑπάρχει! »
 Εἰς τὸν εὐρὺν ὠκεανὸν ὃ οὐρανὸς δὲν ἄρχει;
 Τὴν ἁμμον δὲν ὑπερτεροῦν τὰ πλήθη τῶν ἐντόμων;
 Ὁ ὀφθαλμὸς, τί, δὲν περνᾷ ταχύτερα τὸν δρόμον;
 Καὶ ἀπὸ τ' ὄνομ' ἀδελφοῦ, τὸ ὄνομα συμβίου,
 Ἄν εἶναι προσφιλέστερον; τὸ ἥδιον τοῦ βίου!

Καὶ διατὶ νὰ χωρισθῶ λοιπὸν τὸν ἥλιόν μου ;

Καὶ πῶς λοιπὸν ν' ἀποσπασθῶ ἐσὲ τὸν ἑαυτόν μου ;

Ορχίσου , ὅτι τάχιστα θὰ μ' ἐπισρέψῃς πάλιν....

Υγείαινε! — Τὰ σπλάγχνα μου εὐρίσκονται εἰς πάλιν·

Ν' ἀποσπασθοῦν ἐπιποθοῦν , καὶ ἀφοῦ ἀποσχιρτήσουν ,

Κατόπιν σου... εἰς τὰ νερὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσουν.

Ω! χλαίεις ;... χλαίω ;... Λάβε! νὰ αὐτὸν τὸν ρεναγμόν μου!

Υγείαινε! Θὰ σὲ ἰδῶ ἀπόψε 'ς τ' ὄνειρόν μου·

Πλὴν , πότε ἢ αὐριανὴ θ' ἐξημερώσ' ἡμέρα ;

Καὶ πότε πάλιν θὰ ἰδῶ τὸν ἑσπερόν ἀσέρα ;

Πολὺ φοβοῦμαι , Λέανδρε , μήπως καὶ δὲν βασιάζω...

Νὰ ἔλθῃς λοιπὸν ἄφρευκτα , διότι θὰ σπαράζω! » —

Εν φίλημα εἰς τὰς σκηνὰς αὐτὰς θὰ δώσῃ πέρας. —

Ο Λέανδρος τὸν ὄρκον του φυλάττει καθ' ἐσπέρας·

Πλὴν, ψεῦ! εἰς τὸν λαμβάνοντα τῆς ἔξεως τὸ θάρρος!

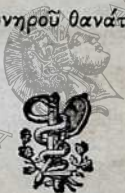
Λς περιμένη ἄφευχτα τῆς συμφορᾶς τὸ βάρος.

Οἱ ζέφανοι οἱ δάφνινοι τῶν αἰχμητῶν ἡρώων,

Εγchrύπτουν σκορπιοειδῆς, φαρμακερόν τι ζῶον.

Ο τελευταῖος ζέφανος μετώπου θρασυτάτου,

Εἶναι ὁ ζέφανος ἑνὸς ὀδυνηροῦ θανάτου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Δέδυκε μὲν ἅ σελάνα,
Καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα
Εγὼ δὲ μόνα καθεύδω. (Σαπφώ.)

On doute
La nuit...
J'écoute:—
Tout fuit,
Tout passe;
L'espace
Efface
Le bruit.

(VICTOR HUGO, *Les Djinns.*)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΚΑΙ ποῖος τὴν συνέχειαν τοῦ δράματος νὰ ψάλῃ! —

Εἰς ἐβενῶδες ὄχημα ἡ Νύξ εἶχε προβάλει·

Καὶ ἄτακτον τὸ πέτασμα τῆς μαύρης νυκτερίδος

Προάγγελος ἐφαίνετο τῆς ἄνω βασιλίδος.

Ἡ Νύξ! μεγαλοπρέπειαν ὁ κόσμος ἐνεδύθη·

Ἡ ἀδρανὴς ὀχλοβοὴ εἰς θάμβος διελύθη,

Καθὼς ἡ μακρυνὴ ἡχὴ, ἥτις τὸ πᾶν καλύπτει,
 Κ' ἐξασθενοῦσα βαθμηδὸν, συγκόπτεται καὶ πίπτει.
 Ἡ Νύξ! τερπνὴ ἀνάπαυλα τῶν ἐργωδῶν ἀνθρώπων,
 Πετᾷ μὲ ὄρματα κλεισὰ εἰς διασάσεις τόπων,
 Κ' ἐνῶ λαμβάνουν οἱ θνητοὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της
 Τὸν Ὕπνον καὶ τὸν Ὀνειρον, τὰ δίδυμα παιδιὰ της,
 Τὸ πᾶν καθεύδ' εἰς νάρκωσιν· βογγάξ' εἰς ἡσυχίαν!
 Μόνος ὁ ἐρωτόληπτος ποθεῖ τὴν ἀγρυπνίαν.
 Εἰς τὴν πολύφλοισβον αὐτὴν ἀχτὴν παραμονεύει
 Τὸν προσφιλῆ τηλέγραφον, καὶ διανυκτερεύει.

ὦ τὴν ἐπιμελῆ Ἡρώ! τὸν λύχνον ἀνασῆνει·
 Ἰδοὺ ὁ λύχνος.... ὑπ' αὐτὸν εὐρίσκεται Ἐκείνη!
 Φλέγει τὸ πῦρ τὴν λιπαρὰν τοῦ λύχνου θρυαλλίδα,
 Συμφλέγεται ὁ Λεάνδρος· σχιρτᾷ τὴν ἐπωμίδα

Τῆς ἐλαφρᾶς ἐσθῆτός του εἰς μίαν σιγμὴν λύει,
 Εκδύεται σενόχωρος, ξεσχίζει, ἀπολύει,
 Τυλίσσει εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ μόνον ἔνδυμά του....
 Αἶ! τοῦ πελάγους ἡ πνοὴ χτυπᾷ τὰ στήθιά του·
 Ἡδὴ πατεῖ εἰς τὰ νερά· καὶ ἀνατριχιάζει,
 Καὶ ψιθυρίζει μουσικὰ, κ' ἐνίοτε σενάζει:

« Δεινὸς εἶν' ὁ Ἔρως!

» Δεινὸς ὑπερτέρως!

» Κι' ὁ πόντος δεινός!

» Ἀλλὰ τὸ θαλάσσης

» Πληροῦν τὰς ἐκτάσεις

» Εἶν' ὕδωρ, κοινῶς.

» Εμὲ δ' ἐνδομύχως

» Φλογίζει παμφύχως

» Τοῦ Ἑρωτος πῦρ.

» Ω, θάρρει, καρδιά!
» Ποσῶς μὴ ὠχρία!
» Εμφλέγου, κρατήρ!

» Τὸ ὕδωρ, καλή μου,
» Ωρκίσθη μαζῇ μου
» Εἰρήνης σιγμάς
» Καὶ θάρρει, ναὶ, θάρρει
» Τὸν πόντον μὲ θάρρη
» Ἀν νυχτοπερνᾷς.

» Αχούεις τὸν ῥόχθον,
» Καὶ τρέμεις τὸν μόχθον;
» Μὴ τάχ' ἀγνοεῖς,
» Πῶς κόρη ἀπάσης
» Ἡ Κύπρις θαλάσσης
» Βασάζει τὰς κλεῖς;

- » Ποσῶς μὴ σὲ μέλῃ·
 » Τὸ χῦμα ὡς θέλει
     » Ἀς βροντοφωνῇ.
 » Συντρέχ' ἡ Κυπρία,
 » Ενθάδε καρδία
     » Ερωτοπονεῖ. »

Καὶ πίπτει εἰς τὰ ὕδατα· καὶ βλέπων εἰς τὸ φῶς του,
 Τρώγει τὸ χῦμα, ἢ δελφίν, προβαίνει ἀπ' ἐμπρός του.

Τίς εἶν' ἐκείνη, ἡ λευκὴν ἐσθῆτα ἐνδυμένη;
 Σ τοῦ πύργου τὰ περίχειλα ἀναβοκαταβαίνει.
 Σαλεύει τὴν ἐσθῆτά της ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης,
 Κ' οἱ βόσρυχοί της πλέουσι 'ς τῆς αὔρας τὰς ἐντάσεις.
 Φάσμα σὲ φαίνεται δειλὸν, τ' ὁποῖον συνειθίζει
 Οπου σιμόνει θάνατος, ἔχεῖ καὶ νὰ καθίζῃ.

Πλὴν τί σημαίνει τάχατε ἓνας λαμπτήρ ἐμπρός του!

Ιδέ το, πόσον ἄγρυπνον ζωογονεῖ τὸ φῶς του....

Καὶ τί νὰ ᾔηται; κορασὶς, ἢ τῆς νυκτὸς ἀπάτη!

Εγείρεται, καὶ κάθεται, καὶ μουρμουρίζει κάτι....

Αὐτὸ ψάλλει, τῶν μελῶν βασιάζει τὴν τρυτάνην.

Τόσον μελίρρυτος φωνή! ὡς εἰς χρυσὴν λεκάνην,

Οπότε ἑρεβινοειδὴς ἐμπέση μαργαρίτης,

Πχὼ γλυκεῖαν παραιτεῖ ἡ σκοτεινὴ φωνή της :

« Τοῦ Ἑλλησπόντου κύματα, σιγὰ τὸν ἔρασήν μου!

» Τὴν εὐθραυστὸν οἰκτεῖρετε ζωὴν του καὶ ζωὴν μου.

» Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.

» Ε! ῥυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἔρωμανές μου σχάφος!

» Πρὶν νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, Βορέα, μὴ ἔυπνήσῃς.

» Αἶτολε, τοὺς ἀνέμους σου ὡς τότε νὰ κρατήσῃς.

- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Κοιμᾶσαι, Ἀμφιτρίτη μου; κοιμᾶσθε, Νηρηίδες;
- » Κοιμᾶσθε καὶ σεῖς, Τρίτωνες; σὺ, Ποσειδὼν τὸν ἶδες;
- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Δὲν θέλω οὔτ' ἐπιθυμῶ τὴν γῆν μὲ τὰ καλά της,
- » Πλὴν ὅ,τι νῦν ἡ θάλασσα φέρ' εἰς τὴν ἀγκαλιά της.
- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

- » Εἰπέ με, γλυχέ Ἔσπερε, ποῦ τώρα ταξειδεύεις;
- » Εἰς τὴν ἀχύμαντον ξηρὰν, εἰπέ με, συνορεύει;
- » Ρεῦμα, φανοῦ μειλίχιον, καὶ φέρου ἀνεπάφως.
- » Ε! ρυπαπαί! ἡρωϊκὸν, ἐρωμανές μου σκάφος!

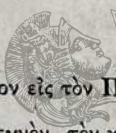
- » Αἶ, αἶ... σχεδὸν τὸ ὄμμα μου τῶρα τὸν ξεχωρίζει.
 » Δὲν εἶν' ἐκεῖ, ὅπου σκιρτᾷ τὸ χῦμα καὶ ἀφρίζει ;
 » Σ' εὐχαρισῶ, ὦ βρεῦμά μου· τὸν σπρώχνεις ἀνεπάφως.
 » Ε, ρυπαπαί! ὦ, ρυπαπαί! ἐρωμανές μου σκάφος!

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Λέανδρος πατεῖ τὴν παραλίαν,
 Καὶ βλέπει ἐκεῖ πρόθυμον κ' ἐτοίμην τὴν συμβίαν.
 Ω, τί σιωπηλαὶ χαραὶ! ὁ ἔξασθενισμένος,
 Ασμένως ὑποδέχεται, καὶ σκέπεται ἀσμένως·
 Ως νεοσσός, ὅς τις ἀφ' αὐτῶ δεινῶς ὁδοιπορήσῃ,
 Εὐρίσχει ῥάμφος πρόθυμον νὰ τὸν φιλοξενίῃ.
 Ἀπὸ τοῦ πόντου τοὺς ἀφροὺς ἐνῶ ἀκόμη σάζει,
 Ἡ Νύμφη εἰς τὸν πύργον τῆς τότε ἀναβιδάζει
 Ἀσθμαίνοντα καὶ τρέμοντα τὸν ἥρωα Νυμφίον.
 Ρογχάζει ἡ θεράπεινα εἰς ἓν μικρὸν κελλίον!

Καλὰ ρογχάζει· ἄφες την· ἄφες την νὰ κοιμᾶται·
 Εἶναι πολὺ ὑπνοβαρῆς, καὶ ποῖος μεριμνᾷται; —
 Ἡρώ μου, ποῦ πηγαίνομεν; — « Εἰς τὸν Παρθενεῶνα·
 » Αὐτὸν θὰ καταστήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς Νυμφῶνα.
 » Φωνή τις ἐπιπληχτικὴ ἐγείρεται ἐντός μου,
 » Πλὴν, Λέανδρε, ὦ Λέανδρε! δὲν εἶσαι σύζυγός μου; »

Καὶ ἔφερε τὸν Λέανδρον εἰς τὸν Παρθενεῶνα,
 Καὶ πρὶν τὸν δώσῃ τὸν σεγνὸν, τὸν καθαρὸν χιτῶνα,
 Ἀπὸ τὰ φύκη τῆς ἄλως τὸ σῶμά του σπογγίζει,
 Καὶ μὲ ἰάσμου ἔλαιον τὸν καταρωματίζει.
 Ἐπειτα δὲ εἰς κράββατον σρώματος παχυτάτου
 Τὸν θέτει, καὶ συγκάθηται, ὡς σύζυγος, σιμά του.

« Νυμφίε, 'δεινοπάθησες' καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον,
 Νυμφίε, 'δεινοπάθησες. Εἰς τὸν τοῦ πόντου σάλον,
 Εἰς τὴν ἀφόρητον ὀσμὴν τῶν ἁλμυρῶν ὑδάτων
 Ανθεῖξες; καὶ εὕρισχεςαι ἐντὸς ἐμῶν δομάτων; » —

Ἄπὸ τ' ἀφρώδη κύματα δπύταν τὶς ἐχθαίνῃ,
 Ενῷ τὸν ὑποδέχεται ὠραία ἐρωμένη,
 Πόσον γλυκὺ, ἀπ' ἔξω μὲν ν' ἀκούῃ τριχυμίας,
 Κι' αὐτὸς νὰ περιθάληται ἐντὸς θερμῆς ἐξίας!
 Νὰ δέχετ' ΕΝΑ φίλημα διὰ τὸν κλείδωνά του,
 ΔΥΟ, διὰ τὴν ἄμεσον θαρραλαιότητά του·
 ΤΡΙΑ, διὰ τὸν φόβον του· ΟΚΤΩ, διὰ τὸν κόπον·
 ΠΛΕΙΣΤΑ διὰ τὴν ἡδονὴν, — μ' ἓνα τοιοῦτον τρόπον!

Ο γάμος ἦτο γάμος, ναί· πλὴν ἄνευ ὑμνωδίας.
 Τὸ λέχος, ἦτο λέχος, ναί· πλὴν ἄνευ εὐλογίας.
 Κανεῖς δὲν ἶδεν αἰοδὸν ἅπ' ἔξω τοῦ θαλάμου,
 Νὰ εὐφημῇ δι' ἱερᾶς ὠδῆς ἐπιθαλάμου.
 Κανεῖς δὲν ἶδεν ὀρχηστὴν, μὲ χάριν νὰ χορεύῃ,
 Κ' εἰς τοὺς εὐθύμους συγγενεῖς χαρὰς νὰ προμαντεύῃ.
 Κανεῖς δὲν ἶδε γηραιὸν νὰ εὐλογῇ πατέρα,
 Οὔτε χρυσοῦν ὑμέναιον συνάδουσαν μητέρα.
 Μόνοι τὸ λέχος ἔσρωνον, σιωπηλῶς, κρυφίως.
 Κανεῖς δὲν συνηυφραίνετο· — ἡ νύμφη, ὁ νυμφίος.
 Τέχνα τοῦ σκότους! μόν' ἡ νύξ θέλει τοὺς διασώσειν.
 Ἡὼς ποτὲ τὴν κλίνην των δὲν θέλει ἐνταμώσειν.

Ὡς τόσον χαῖρε, Λεάνδρε, ἐνῶ τὴν ὥραν ἔχεις.
 Χαῖρε, ἐνῶ φθινόπωρον γαλήνης διατρέχεις.

Αὔριον ἔρχεται χειμῶν! τὸ κῦμα ἀγριόνει!
 Πίπτ' ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα, ὡς πυκνοτάτη σκόνη!
 Ο Ποσειδὼν παραχωρεῖ εἰς τὴν βουλὴν τῆς Ὠρας!
 Πρεσβεῖαι δὲ ἱερείων δὲν ἔχουν πλέον χώρας! —

Καὶ ὄντως, ἦλθεν ὁ καιρὸς, ὅστις ἔμπνέει τρόμον.
 Εἰς τὴν ξηρὰν ἐμφράσσουν αἶ' χάλασαι τὸν δρόμον.
 Πίπτ' ἢ χιῶν εἰς τὰ βουνά, ὁ λαίλαψ εἰς τὰ πελάγη,
 Καὶ πᾶν σοιχεῖον πρόθυμον τὴν γῆν νὰ καταφάγη.
 Τὴν θάλασσαν πολύςροφον κῦμα περιδινίζει.
 Αἶφροὺς ἐν εἵδει σρώματος τὸ πέλαγος σκορπίζει.
 Πρὸ πάντων πλὴν ἐκεῖν' ἢ νύξ, τεκοῦσα πένθους φήμη νύ.
 Ἐντυπωμένη ἔμεινεν εἰς τῶν ναυτῶν τὴν μνήμην.

Ἦτον ἑσπέρα· τὰ πτηνὰ προώρως ἐπετοῦσαν,
 Καὶ ἀσφαλὲς προπύργιον ἀπόψε ἐζητοῦσαν.
 Ὁ γεωργὸς τοὺς βόας του ἔκλειε μυκωμένους,
 Καὶ προμαντεύων θύελλαν ἐμελετοῦσεν αἶνους.
 Στὸ σπήλαιόν του ὁ βοσκὸς σύννους ἀπόψε μένει,
 Καὶ τὸν συνήθη ἄρτον του εἰς μάτην πέριμνει.
 Ἀνήσυχος ὁ σκύλλος του ἀπέξω τοῦ σπηλαίου,
 Ἐκλαιεν, ἐσιώπαινε, καὶ ἔκλαιεν ἐκ νέου·
 Ἐνῷ ψυχάλαι σπάνιοι, ἀλλὰ χονδραὶ, βαρεῖαι,
 Καὶ ἀστραπαὶ ῥομβοειδεῖς, λαμπρόταται, ταχεῖαι,
 Στὴν βαθυτέραν τρύπαν του ἐδίωκον καθένα,
 Ὡσαν νὰ προανήγγελλον κατακλυσμὸν κανένα.
 Ἐπάνω.... ποῦ Σελήνη, ποῦ; εἰς νέφη τεθαμμένη·
 Καὶ οἱ ἀζέρες αὐχμηροὶ καὶ διεσκορπισμένοι.
 Τὴν ξερεὰν, τὴν θάλασσαν σκότος πυκνὸν καλύπτει,
 Ὡς καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν δάκτυλόν του κρύπτει.

Θεέ! τί κύ-μα-τα βουνά, ἀπὸ τὴν Προποντίδα!

Τὰ δίδει ὕψος ὁ αἰθήρ, καὶ ὁ πυθμὴν κρηπίδα·

Καὶ ὅπου ἄγριον ἄφρον τὸ ὄμμα ἀνιχνεύη,

Τῆς τριχυμίας τὸ πτηνὸν ἐπάνωθεν χορεύει. —

Ὁ Εὖρος θραύει τὴν ὄφρυν τοῦ σιβαροῦ Βορέως. —

Κράζει ὁ ναύτης· καὶ πηδᾷ· καὶ τρώγεται ματαίως.

Ὡς τέλους ἀπελπίζεται, κ' ἐν σκάφος μέλαν ρίπτει·

Στὸν βράχον, ὅσιν ὀπισθεν τὸν νεανίαν κρύπτει,

Προθύμως ἐκδυόμενον καὶ ζέοντα συνήθως

Ἀπὸ τὸ γλαφυρώτατον τοῦ πέραν λύχνου ἥθος.

Κατακλεισμός δὲν τὸν κλονεῖ τῆς φύσεως ἀπάσης!

Διόλου δὲν τὸν δειλιᾷ ὁ ἄδης τῆς θαλάσσης!

Διόλου δὲν τὸν δειλιᾷ· πλὴν τὸν ἐξαγριώνει.

Ὁ λύχνος, δὲν ἀνήπτετο; τοῦτο καὶ μόνον σώνει.

Ἡ καρτερόθυμος ψυχὴ!!! Ἐκδύεται· ἐμπίπτει·
 Τῶρ' ἀναβαίνει εἰς βουνόν, τώρα εἰς ἄδην σκύπτει.
 Εἰς μάτην πρὸς βοήθειαν κράζει τὴν Ἀφροδίτην,
 Τὸν Ποσειδῶνα ἄνακτα, ἣ καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην.
 Αὐτὸ τὸ πολυθρύλλητον, τὸ ὀργισμένον κῦμα,
 Θέλει σὲ φάγει, Λέανδρε· ἀπόψε ζητεῖ θῦμα!

« Ποῦ εἶσαι, Ἔρως! δύνάμιν παρὰ θεοῖς δὲν ἔχεις;
 Σ τοῦ θύματός σου τὰς κραυγὰς ἐκώφανες! δὲν τρέχεις!
 Φανέ, ποῦ εἶσαι; — ἔσθυσες· αἶ, τὸ καταλαμβάνω.
 Απόφασις· τῆς μοίρας μου ἀπόψε δὲν λανθάνω....
 Τί μάτην ἀγωνίζομαι; ζητῶ νὰ προχωρήσω;
 Ποῦ χέρσος; ποῦ παράλιον; καὶ πότε νὰ πατήσω; —
 Τί νὰ σὲ κάμω, ὦ Ἥρώ; τί θέλεις, ἐρωμένη;
 Βαβαί! θεοὶ καὶ δαίμονες ἀπόψε ὀργισμένοι,

Δέν σέλλουν κῆτος ἄσυλον νὰ μὲ ἀπορβρόψῃ,
 Στὰς ὄχθας σου ἀνέπαφον πάλιν νὰ μὲ ἀφήσῃ.
 Πλὴν μάτην ἀγωνίζομαι· ζητῶ νὰ προχωρήσω;
 Ω! τοῦ θανάτου τὸ ποτὸν σιμόνω νὰ βροφῇσω.
 Ἡρώ, νεκρὸν ὅταν μ' εὐρῆς ἐπὶ τὴν παραλίαν,
 Κλαῦσ' ἐνὸς ἔρωτος θερμοῦ τὴν τόλμην τὴν θρασεῖαν.
 Καὶ φόρεσε τὸ ἔνδυμα, μεθ' οὗ καὶ συνειθίζεις,
 Τὴν τοῦ Ἀδώνιδος θαντὴν κατ' ἔτος νὰ χομίζῃς.
 « Ὡλετο καλὸς Ἀδωνις! » ἡ ὄχθη ἄς βομβίσῃ·
 « Ὡλετο καλὸς Ἀδωνις! » τὸ πέριξ ἄς ἠχήσῃ.
 Τὸν ὅστις σὲ ἐνέπνευσε τὴν τρυφερὰν ιδέαν
 Κλαῦσε· καὶ θάψε' ἐς τὴν ἀκτὴν· καὶ φύτευσε ἱτέαν·
 Καὶ καθεσπέραν κρέμαζε λύχνον ἐπὶ τῶν κλόνων·
 Ἐκεῖ Ἡρὼ γονάτιζε καὶ θρήνει τον μὲ πόνον.
 Ω! μάτην ἀγωνίζομαι· εἴμ' αἰμωδιασμένος·
 Ν' ἀνοίξω τὰς παλάμας μου δὲν δύναμ' ἐπομένως.

Εἰς μάτην πλήττω τὰ νερά· τὸ κύμα μὲ σκεπάζει....

Ἡρώ!!! Ἡρώ!!! — Ἀλλοίμονον! Ἡρῶ, Ἡρῶ, φωνάζει,

Καὶ ὄγκος ἀπὸ θάλασσαν τοῦ ἔφραξε τὸ σῶμα....

Αὐτὸν τὸν ἐκατάπιε· καὶ ἄλλος εἷς ἀκόμα.

Ἀν πνιγηρῶς ὠλόλυξε διὰ ὀλίγον χρόνον,

Μυσηριώδη λόγια, γνῶσά 'ς τὸ ὕδωρ μόνον,

Ὡς τέλους ἀνεπαύθησαν καὶ χεῖρ, καὶ ποῦς ὁμοίως....

Ἰδοὺ ψυχρὸς ὥς κρύσαλλος ὁ φλογερὸς νυμφίος. —

Μάτην, Ἡρώ μου, ἀγρυπνεῖς· ὁ ἥρως σου κοιμᾶται.

Εἰς ὕφαλα βασιλεία τὸ σῶμά του πλανᾶται.

Ενίοτε τὰ κύματα ἂν τὸ ἀναβιβάσουν,

Τὸ κάμνουν τάχα, φίλη μου, νὰ ἐπιδεικτιάσουν,

Πῶς τώρα τὸν ἐμπαίχτην των ἐδάμασαν καὶ ἔχουν·

Τὴν ἄβροχόν του κορυφὴν πῶς τώρα καταβρέχουν.

Ματαίως, φίλη, μελετᾷς τὸ σύνηθές σου ᾄσμα·
 Γετέλεσαι· ἐξέλειπε τὸ ποθητόν σου πλᾶσμα,
 Τὸ προμαντεύεις καὶ θρηνεῖς; Τὸ προμαντεύει τοῦτο
 Τὸ μεσονύχτιον πτηνόν, τὸ ὀλολύζον οὕτω.
 Πετᾷ, πετᾷ, ὄλον πετᾷ 'ς τὴν κεφαλὴν σου πέριξ,
 Καὶ ἀπαισίως σὲ φυσᾷ ἢ μελανή του πτέρυξ.
 Πολλάκις ἀναπαύεται 'ς τοῦ πύργου τὰς γωνίας,
 Καὶ πάλιν ἐξαναπετᾷ μὲ ῥήσεις ἀπαισίας.
 Μὴ κλαίῃς· τὴν καρδίαν σου ἐν δάκρυ θέλει πνίξει,
 Οπόταν ἡ Ἀνατολὴ τὰς θύρας της ἀνοίξῃ.

Καὶ ἦλθεν ἡ Ἀνατολή· καὶ ἡ Ἥρῳ δὲν ἶδε
 Τὸν ὑδατώδη Λεάνδρον. Τὰ πρῶτα μὲν παρίδε·
 Ἀλλ' ὅτε διατρέξασα μὲ τὰ ὀμματίά της
 Τὴν θάλασσαν, ἐθαύμασε τὰ ἡρεμῇ νερά της,

Καὶ σκύπτει εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου της, καὶ βλέπει...

Ω ! πῶς τὴν ἀγωνίαν της νὰ περιγράψω πρέπει !

Τοῦ ἐραστοῦ της ὁ χιτὼν πλέει ἐδῶ σχισμένος,
 Καὶ παρεκεῖ ὁ ἴδιος, ὅλος αἱματωμένος,
 Πληττόμενος, δερόμενος ἐν μέσῳ τῶν σκοπέλων,
 Καὶ ὡς ἐλεεινολογῶν τὸ δυσυχές του μέλλον.
 Δαρμὸς θαλάσσης ἤσπρισε τὸ δέρμα τῶν μελῶν του.
 Ἦτο σχεδὸν μισανοικτὸς ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν του.
 Τὸ σῶμα του δλόγυρα ἀφροὶ περιεσείχουν,
 Καὶ τῶν ὀρνέων οἱ κρωγμοὶ τριγύρω του ἀντήχουν.
 Σ τοῦ πύργου τὰ θεμέλια τὸ κῦμα τὸν ἐκτύπα,
 Κ' οἱ γύπες κατεγίνοντο νὰ τοῦ ἀνοίξουν τρύπα....

* Ἀφωνος μένει ἡ Ἡρώ· χωρὶς αἰσθήσεις μένει.
 Στήλη ἄλλος σ' ἐφαίνετο· ψυχὴ λελιθωμένη.

Πλὴν ἔξαφνα ἀνδρίζεται· ἀναπηδᾷ ἔς τὸ χεῖλος·

Παρατηρεῖ ποῦ ἔκειτο ὁ δῦσηνός της φίλος·

Καὶ τὰς χρυσίνους σύρουσα τῆς κεφαλῆς της τρίχας,

Καὶ τῶν σθηθῶν της δέρουσα τὰς ἐγκυκλίους πτύχας·

« Στὴν ἀνοιξιν τοῦ βίου μου, τὸ πῦρ τῶν ἡμερῶν μου

» Εξαίφνης, λέγει, κρύφαλλον βλέπω πρὸ ὀφθαλμῶν μου!

» Μὲ σέφει ὁ Ὑμέναιος· μὲ σέφει βασιλῖδα·

» Κ' εὐθὺς νὰ ἴδω τὴν ἐμὴν πεσοῦσαν κορωνίδα!

» Τοῦ ἔρασοῦ μου, ὄρνεα, μὴ πλήττετε τὸ σῶμα·

» Πτῶμα ζητεῖτε; ἀντ' αὐτοῦ ἰδοὺ ἐν ἄλλο πτῶμα! »

Νὰ εἶπη καὶ ἄλλα ἤθελεν· ἀλλ' ὁ πολὺς παλμός της

Τὸ σόμα της ἐσφράγισεν ἀκόντως· σανικῶς της.

Ξεσχίζει τὸν χιτῶνά της ἔς τὰ πέριξ τῶν σθηθῶν της,

Σχορπᾷ τὰ τεύχη, καὶ σκορπᾷ ὁμοῦ τὸν ἑαυτὸν της.

Ἡ γραῖά της θεράπεινα ἔτυχε ν' ἀναβαῖνῃ...

Ἡρώ μου! κράζει, καὶ ὀρμαῖ· ἄλλ' ἢ Ἡρώ ποῦ μένει!

Αφίνει τὸν ἡλιακὸν, καὶ μὲ παλμοὺς θανάτου,

Εἰς τὴν σανίδα ζέκουσα βαθμοῦ τοῦ κατωτάτου,

Ποῦ εἶναι, λέγει, θάλαμε! ποῦ εἶναι ἢ Ἡρώ σου!

Καὶ ἡ ἡχὼ ἀντιλαλεῖ· « Ποῦ εἶναι ἢ Ἡρώ σου! »

Πετᾶ εἰς τὸ παράλιον... --- Ἐλπίζεις πλέον, γύναι,

Ἡ ἀπαλή σου ῥέσποινα ἡμιθανῆς νὰ ᾔναι;

Ἀλλ' ἔπεσε προκάρηνος· καὶ οὔτε διακρίνεις,

Ἀν ἡ ἐλεεινὴ μορφή ᾔναι μορφή ἐκείνης.

Ἀφες τὸ πτώμα νὰ κρατῇ σφικταγκαλιασμένης

Τὰς ἑταιρείους τοῦ τομάς εἰς κρυερὰς ὠλένας....

Καλὰ τὸ βλέπω· οἱ ξεγνοὶ, οἱ γέροι ὀφθαλμοί σου

Ἡῶραν καὶ πάλιν δάκρυα. Ἡ χάρα ἢ ψαρή σου,

Ω, ἔχει χρεῖαν τῆς σποδοῦ· ὕπαγε, καὶ ἐνδύσου

Τὰ μαῦρα, ποῦ ἐκρέμασες πρὸ χρόνων ᾗς τὸ κελλί σου.

Νὰ κατὰβοῦν δὲν ἤργησαν ἀπὸ τῆς πολιτείας.

Ἀπέσυραν τὰ πτώματα ἐπὶ τῆς παραλίας.

Εκεῖ αἱ ὄχθαι τῆς Σησοῦ, πλησθεῖσαι παραπόνων,

Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἐπροξενοῦσαν πόνον.

Μία πλὴν μήτηρ· εἷς πατὴρ, ἠκούοντο πρὸ πάντων

Θρηνοῦντες γοερότατα τ' ὀδυνηρὸν συμβάντων.

Ἡ μήτηρ... Ἐνῷ ἔκειτο σφαδάζουσα ἐς τὸ χῶμα,

Εἶπε, καὶ τὴν ἀπέθεσαν τῆς θυγατρὸς πρὸ σῶμα

Ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα, αἵματοκυλισμένον.

Καὶ τότε, μὲ τὸ σῆθός της τὸ φλογοκεκαυμένον

Τὴν θυγατέρα δέρουσα, ἐβάφετο κ' ἐκείνη

Σ τὸ αἷμα, ποῦ δὲν ἔπαυεν ἡ κόρη της νὰ χύνη.

« Κόρη μου! » ἐμουρμούριζεν ἡ μήτηρ ἡ ἀθλίᾳ·

» Ὡσεὶ σχιὰ μοῦ πέρασες· ὥσεὶ ἡμέρα μία.

» Εὐθὺς ἐξέλειπες!

» Καθὼς δὲ χόρτος τοῦ δρυμοῦ ἁώρως ἐξηράνθης,

» Καὶ μ' ἐγκατέλειπες· καθὼς ἐν ἄνθος ἐμαράνθης,

» Καὶ μ' ἐγκατέλειπες!

» Μίαν σιγμὴν σ' ἐγνώρισα· ὅταν εἰς τοὺς μαζοὺς μου

» Εκρέμασο, καὶ σ' ἔδιδαν τοὺς μητρικοὺς χυλοὺς μου

» Οἱ δύο πόροι μου,

» Χάρις δεκαεξαετής! βλασὲ τοῦ σώματός μου!

» Ἡρώ μου, κόρη μου! γλυκὲ καρπὲ τοῦ ἔρωτός μου!

» Ἡρώ μου, κόρη μου! »

Τὸ σῶμα ἐκ τοῦ σήθους τῆς δεινασικῶς ἠρπάγη,

Κ' ἡ δυσυχὴς δεινασικῶς εἰς τὴν Σησὸν ὑπάγει.

Ω! ἄς ὑπάγῃ· τῶν θνητῶν ὅλ' αἱ παρηγορίαι,

Εἰς τῶν πονούντων τὰς ψυχὰς δὲν εἶναι ἰατροίαι.

Οἱ λόγοι οἱ παρήγοροι φάρμακα ὁμοιάζουν·

Ανωφελῆ, ὅταν δειναὶ αἱ νόσοι μᾶς σπαράζουν.

Ἀλλ' εἶν' ὑπερανθρώπινον τὸ βάλαμον τοῦ Χρόνου·
 Αὐτὸ εἶπέ με βάλαμον τοῦ δεινοτέρου πόνου. (1)

Κ' ἐκεῖ ὅπου τὰ κύματα μόλις φιλοῦν τὸ χῶμα,
 Ὅπου συχνάκις σταματᾷ τοῦ διαβάτου ὄμμα,
 Ἐσχάφη λάκκος τρίπηχυς· ὁ λάκκος τοῦ θανάτου.
 Σ αὐτὸν τὰ δύο σώματα ἐτάφησαν· σιμά του,
 Δι' ἀρκετὸν διάστημα ἶδεν ὁ διαβάτης
 Πέτραν λευκὴν, ἐμφαίνουσαν τὰ ἐπιτάφιά της....

(1) Νὰ μοῦ ζήση ὁ Π. Σοῦτσος! Ὅσάκις τὸ ἀναγνώσω:

« Τῶν καρδιῶν μας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμόνει.

« Σ τοῦ χρόνου τὰ πτερὰ πετοῦν οἱ ψυχικοὶ μας πόνοι.

« Ὁ ἄνθρωπος γλυκογελᾷ, θρηνεῖ, καὶ πάλιν χαίρει·

« Αἰώνια αἰσθήματα 'ς τὸ σῆθός του δὲν φέρει. »

τὸν νοῦν μου εἰς τοὺς οὐρανοὺς πᾶς σίχου του ἐπαίρει· τὸν
 εὐλογεῖ ἡ καρδιά μου, καὶ δάκρυ κατανυκτικὸν βρέχει τὰ
 βλέφαρά μου.

Μετὰ καιρὸν ἐπέραςεν ὁ διαβάτης πάλιν....
 Εξέπλυνεν ἡ θάλασσα τὸ μάρμαρον, καὶ ἄλλην
 Επιγραφὴν δὲν ἄφησε παρὰ γραμμὰς εὐθείας·
 Κι' αὐτὰς σχεδὸν ἐκάλυπτον φύκη τῆς παραλίας.
 Εὰν τὰ παρεμέριζε, διέκρινε πλὴν μόλις,
 Ὅτι Σησὸς καὶ Αἰθυδὸς ἦσαν αἱ τούτων πόλεις...

Καὶ πάλιν ἔξαναπέρασε μετὰ πενήντα ἔτη.
 Δὲν ἤδρε πλέον μάρμαρον· πλὴν θλάσματά του ἔτι
 Στὸ ὕδωρ ἐτορνεύοντο καὶ πάντοτ' ἐσμικροῦντο·
 Ἀλλ' εἰς ψυχὴν τὰ θλάσματα αὐτὰ δὲν ἐξηγοῦντο.
 Κανεῖς δὲν ἐπεσκέπτετο τὸ μέρος ἐδῶ κάτω,
 Ἐκτὸς ὁπότε σύννους τις ποτὲ ἀπεπλανᾶτο.

84   ΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΕΡΩΤΕΣ.

Ἐν ἀκανθῶδες δένδριον μὲ φύλλα μαραμένα,
 Ἐξ ἐποχῆς εἰς ἐποχὴν πίπτοντα ἀπὸ ἑνα,
 Ὡς μόνον μαυσωλεῖον των τοὺς ἔκτισεν ἡ φύσις.
 Ἀπὸ πνοᾶς πληττόμενον, ἀπὸ περιδηνίσεις,
 Κ' εἰς τοῦ ἡλίου πάντοτε τὸ πῦρ παραδομένον,
 Ὡς πάθος βαθυρρίζωτον εἰς σῆθος ξηραμένον
 Ζῇ εἰς τοῦ βράχου τὸ πλευρὸν, σκιάν πλὴν δὲν δανείζει.
 Τοῦ δρόμου δ' κονιορτὸς τὰ φύλλα του ἀσπρίζει.
 Ερπονται εἰς τὸ ἔδαφος οἱ ἐκχρεμεῖς του κλόνοι.
 Αἰγὸς δδόντας τὸ καθὲν τῶν φύλλων σημειώνει.
 Δύο λευκὰ ἀνθίδια τὴν ἀνοιξιν προκύπτουν·
 Εφήμερα, συμπλήττονται, μαδοῦνται, καὶ συμπίπτουν.
 Ναί, πίπτουν πρὶν σκορπίσωσιν ἀκόμῃ εὐωδίαν,
 Ὡς πίπτει καὶ ὁ βίος μας πρὶν θέλξῃ τὴν καρδίαν.
 Πτηνόν τι μελαγχολικὸν 'ς τὸν κλάδον 'ποῦ λυγίζει
 Καθίζει, κ' ἐν παθητικὸν τραγῳδίον ἀρχίζει :

Αχ! δὲν μὲ λές, ἀνθίδιον, σὺ ἀπὸ τὸ ὅποιον
 Τύχη σκληρὰ ἐξέρρησε τί ἐνωρὶς τὸν βίον·
 Μᾶς περιμένει ζωὴ τις, ὅπου τὸ πᾶν θ' ἀνθήσῃ,
 Οπου ὁ εἷς τὸν ἄλλον μας ἐκ νέου θὰ γνωρίσῃ;;

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

κάλλη ζωγραφικὰ ὑφ' ἑνα μαῦρον ῥάσον. Ἐκεῖ ἐσήμα-
ναν οἱ κώδωνες κατ' αἰτησίν μας, συνήχθημεν εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν, καὶ μᾶς ἔψαλλε χορὸς νεάνιδων μίαν παράκλη-
σιν.... τὴν ὠραιωτέραν ἐπὶ ζωῆς μου! Ἐνῷ ἔψαλλαν τὸν
« Γλυκασμὸν τῶν ἀγγέλων » μία τῶν τοῦ χοροῦ ἐξῆλθε
κατόπιν τῆς ἐσπευσεν ἡ ἡγουμένησσα. Μετὰ τὴν ἀπόλυ-
σιν ἡρωτήσαμεν τὸ αἶτιον, καὶ ἐμάθομεν ὅτι τῆς νεάνιδος
ἐκείνης ἔπασχε δεινῶς τὸ σῆθος ἀπὸ τὰς ἀναρίθμους μετα-
νοίας. Τοιοῦτοτρόπως τὰ Νένητα περιχυκλοῦνται ἀπὸ
μοναξήρια, ἀντὶ τοῦ παραμικροῦ σχολείου, καὶ εἶναι αὐ-
τὰ τόσοι τάφοι μιᾶς ἀναξιοπαθούσης νεότητος.

Σελὶς 74. Ὁ δὲ Ἀδωνις ἦτον υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς
Μεθάρμης. Ὁραῖος νέος ὃν ἡγαπήθη ἀπὸ τὴν Ἀφροδί-
την τοσοῦτον, ὥς ἐῆκολουθεῖτο πανταχοῦ ἀπ' αὐτήν. Ὁ
ζηλότυπος Ἀρης διήγειρε, συνεργείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος, ἄ-
γριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ θηρεύοντος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πλη-
γῶθεις θανατηφόρως ἀπέθανεν. Ἐκλαυσε τότε ἡ Ἀφρο-
δίτη, ἔκλαυσε! καὶ τὸ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ἀπορρέῦσαν αἷ-
μα μετέβαλεν εἰς τὸ ἄνθος λεγόμενον ἀνέμωνη. (Ἴδε
Βίωνος ἐπιτάφ. εἰς Ἀδωνιν.)

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ, ΕΚ ΣΜΡΥΝΗΣ.

A. A. Μάκρης	Γ. Πεσεμαλζόγλου	I: Ζαιρκόνης
A. Βεσάρχης.	Γ. Π. Μισθός.	I: Καγγελίδης
A. Γ. Σάββας. 2	Γ. Σπορίδης.	I: Κονταξόπουλος
Αδελ. Βόσκοβιχ 2	Γ. Στασινόπουλος 2	I: Κωστής
A. Δημητριάδης.	Γ. Χαϊκάλης	I: Μανιατάκης
Aθ. Λομβάρδος	Δ. Α. Παπᾶ.	I: Μεσθενεύς
A. Κλοκώνης	Δ. Βαρβέρης. 5	I: Μ: Ισηγόνης
Αντ. Δάλλα.	Δ. Κοκκινάκης.	I: Πατεράκης
Αντ. Ψύχας.	Δ. Παππαδάκης	I: Πρωτοπαππᾶς
A.P. Mitrovich	Δ. Παρασκευαΐδης	I: Π: Μαρτζέλα
Ανώνυμος.	Δ. Παχάρνικος	I: Φ: Ποῦπος
A. Σακελάριος	Δ. Σατζιλῆ	I: χ: Ανδρονίκου
Ασέριος Χρύνης	Ε. Κουπετζόγλου	I: χ: Παναγιώτου
Αχιλλ. Φορνέτης 4	Ελ. χ: Ανδρονίκου	Ιωσήφ Αριξειάδης
B. Agrati.	Εὐ. Πετροκόκινος	Ιωσήφ Μάγνης
Βασ. Σχούρτελης	Ζαχ. Λαμπίσης	K: Αγαλλόπουλος
Γαληνός Κλάδος	Ζ. Δρομοκαΐτης	K: Γεωργιάδης
Γ. Ελευθεριάδης	I. Αθανασιάδης 2	K: Ξαφᾶς
Γεράσιμος χ. Ν. 2	I: Ανδρονίκου	Κοκός Τσιτσεκλῆς
Γεράσ: ι: Πάτμιος	I. Α. Τρανός	K: Ράλλης
Γ. Κ. Αμνηρᾶς.	I. Αὐτιαδάκης	K: Ροδῆς 2
Γ. Κ. Μανουήλ.	I. Βαξαλῆς	K: Σεβασόπουλος
Γ. Μαρινόπουλος	I. Γερόνυμος	K: Στεφανίδης 2
Γ. Μεταξᾶς.	I. Γεωργαλᾶς	Κυριακός Φαιδρός
Γ. Ν. Τύμβας.	I. Γιαγτζόγλους	K: Σφέτζος

Μαργα: Αλεξιάδης	Παντ: Δρομοκαίτης	Σπ: Ν. Σαράντου 2
Μ: Γεωργιάδης	Παντ: Λοΐζου	Στέφανος Γαλάτης
Μ: Εὐμορφόπουλος	Παντ: Μασσαούτης	Stef. Dandria.
M. Dabour. 2	Πάρης Συνανίδης	Στέφ: Μ: Σεβασὸς
M. M.	Π: Βενάρδος 2	Στέφ: Τσερλέντης
Μ: Μασγανᾶς	Π: Γ: Λάτρης	Στέφ: Φωτιάδης
Μ: Σαββαΐδης 2	Π: Γ: Ομηρος	Σωτήρ: Γεωργαλᾶς
N: Αρόνης	Π: Ε: Ομηρος	Τζανέτος Αρσένης
N: Βαρυπάτης	Περικλῆς Βοῦρος 2	F. Dandria.
N: Γ: Πρώτος	Π: Καλόθουλος	Φ: Ομηρος
N: Θαλασσινὸς	Π: Μ: Κλάδος	Φ: Περδικίδης
N: Πετρόχειλος	Π: Μπουρελάκης	Φ: Περογλίδης
N Π Πετροκόκκινος	Π: Περικλῆς	Φ ρ: Πετροκόκκινος
N: Σταμένης	Π: Πυλαρινὸς 2	Χαρ: Στεφόπουλος
N: γ: Κωσῆ	Π: Ρόμας	Χρυσόσομος Γεωρ- γιαδης.
N: Ψαρᾶς	Ρῆγας π: Αντωνίου	
Ξενοφὼν Ζωγράφος	Σακ: Ιω: Συμεῶνος	
Οὐαλ: Καλλιγέρης	Σίμων Γλόγοβατζ	
Παν. Δημητριάδης	Σπυρίδ: Αὐλονίτης	

ΕΚ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ.

Αναγνώστης Δημητριάδης 1	Ιω: Εὐσταθόπουλος	3
Βασίλειος Αθανασίου 1	Ιω: Σταματόπουλος	1
Γεώργιος Διαμαντόγλους 1	Κωσταντῆς Κανέλου	1
Θεόδ. Παναγιωτόπουλος 1	Κωσῆς Μουμτζῆς	1
Θεόδωρος Τζάκονας. 1	Μιχαήλ Μπακιρτζόγλους	1

Σ. Ἀντωνιάδης.	1	Σ. Πήλικας.	1
Σ. Α. Σῦμος.	1	Σ. Σπηλιωτάκης.	1
Σ. Βάρβογλους.	2	Σ. Σῦμος.	1
Σ. Εὐκλείδης.	1	Στ. Δάρβρος.	1
Σ. Ζ. Χαρμόλαος.	1	Σ. Χόρτης.	1
Σ. Ι. Ῥάλλης.	1	Φ. Κ. Μαῦρος.	1

ΕΚ ΚΥΠΡΟΥ.

Γ. Δ. Σιβιτανίδης	1	Εὐαγγέλης Γ. Πατρώνης	1
Γ. Κυλβελίδης	1	Ν. Σιβιτανίδης	1
Δημήτριος Πιερίδης	1	Παῦλος Βαλσαμάκης	1

ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Γ. Ν. Οἰκονομίδης	1	Ιωάννης Σ. Καλογερόπουλος	1
D. F. Delègue.	1	Νικόλαος Ι. Σαρίπογλου.	1

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Α. Γ. Ανκέριος	1	Ανας. Κ. Συναπαῖος.	
Ἀδελφοὶ Ποτοῦ.		Αντ. Σακκελάριος Κρής.	
A. Dohre.		Β. Γεωργαλᾶς	
Αθ. Ζ. Σημηριώτης.		Β. Πυλάδης	2
Αθ. Ιωαννίδης.		Γ. Αζδέρης	
Α. Ιωαννίδης Κύκνος.		Γ. Βασιλειάδης	
Αλέξανδρος Καραθεοδωρῆ.		Γ. Θεοδοσίου	
Αλέξανδρος Α. Νεοχωρίτης.		Γ. Λ. Βαρὺς	
Α. Μαυρομάτης.		Γ. Α. Πόπουβιτζ	

Γ. Νικολάου.
 Γ. Π. Μαντόλας
 Γρηγόριος Γεωργιάδης
 Γ: Φωτίου γραμ: τῆς Ελ: πρ:
 Γ: χ: Κυριακοῦ Χαλδαῖος
 Δ: Αργέντης
 Δ: Ηλιάδης
 Δ: Θ: Τσοκας
 Δ: Ί:
 Δ: Κωνσταντίνου
 Δ: Λάκων
 Δ: Λαπαρόδης
 Δ: Νικολαΐδης
 Δ: Σαββόπουλος
 Δ: Στημ....
 Δ: Χρησόπουλος.
 Ελέγκω Λεομβάρδου
 Ελευθέριος Εὐκρατιάδης
 Ζαννῆς Πετροκόκκινος
 Ηλίας Ναῖδενοβιτζ
 Η: Τανταλίδης
 Θ: Αριστοκλῆς.
 Ι: Αγαλλίδης.
 Ι: Α: Παπῶφ
 Ι: Βαντινάς
 Ι: Δάρας

Ι: Δ: Παρασκευᾶς.
 Ι: Ζαρ...
 Ι: Μπαλλῆ
 Ι: Ν: Στεφανάκης
 Ι: Ξανθάκης
 Ιορδάνης χ: Γεωργίου
 Ι: Παπᾶ Χρυσόπουλος
 Ι: Φ: Πάτροκλος 2
 2 Κ. Η. Λυκουρέζος.
 Κ. Ιωαννίδης.
 Κ. Καμπούρογλους.
 Κ. Μπάρμπης.
 2 Κ. Μ. Προσκυνητίδης
 Κ. Πετροκόκκινος
 Κ. χ. Γεωργίου
 Λουκᾶς Δ. Βενέρης
 Μ. Αλατόπουλος
 Μανουήλ Σκαράμαγχιᾶς
 Μαν. Φορτούνας Μιτυληναῖος
 Μιχαήλ Τριανταφύλλου
 3 Ν. Ε. Βαμβολάρης
 Ν. Γ. Παππαδάκης 2
 Ν. Μανιαδάκης
 Ν. Μπαλλῆς
 Ν. Σκαλιέρης
 Ν. Σταυράκης

Ν. Χρυσόπουλος		Σ. Βλασιάδης Κίος	2
Π. Γεωργιάδης		Σ. Ζαφειρόπουλος	
Πέτρος Ιωάννου	3	Σ. Ιωαννίδης Β.	
Π. Λαδόπουλος		Σμαράγδα Καραθεοδωρῇ	
Πολυχρόνης Κ. Κατζίκας		Στέφανος Φαραγκος.	2
Πρόδρομος χ. Χρήσου			

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

- Σελίς 3. Ἡ Ἑκάτη ἐλογίζετο θεότης καταχθόνιος τριφυ-
 ῆς· εἰς μὲν τὸν οὐρανὸν παριζάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ
 γῆς τὴν Ἀρτεμιν καὶ ἐν τῷ ἄδῃ τὴν Περσεφόνην. Ἡ
 Ἀρτεμις ἦτο θεὰ ἐκδικητικὴ καὶ ἀνεύσπλαγχνος, ἡ δὲ
 Σελήνη θεὰ γαλήνιος, ἔργον τῆς ὁποίας ἦτο νὰ περιέρ-
 χηται τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ φωτίῃ τὴν νύκτα. Ἰδοῦσα δὲ
 ποτε τὸν βοσκὸν Ἐνδυμίωνα κοιμώμενον εἰς τὸ Λάτμον,
 ὅρος τῆς Καρίας, ἐτρώθη ἀπὸ ἔρωτα δι' αὐτὸν, καὶ πᾶ-
 σαν νύκτα καταβαίνουσα ἀπελάμβανε τὰ κάλλη του.
4. Ὁ Ἀθάμας ἦτο βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας· λαβὼν δὲ
 εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην, ἐγέννησε τὸν Φρίξον καὶ τὴν
 Ελλην ἐξ αὐτῆς. Ὁ Φρίξος διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς
 αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ θυσια-
 σθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρός του Νεφέλης
 ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας, καὶ ἡ ἀδελφὴ τὸν ἠκολούθησεν.
 Ἐνῶι δὲ διέπλεον τὴν θάλασσαν ἐπὶ χρυσομάλλου κριοῦ,
 τὸν ὁποῖον τοὺς ἐδώρησεν ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἑλλην ἐγλίστρησε,
 καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη εἰς τὸν πορθμὸν,
 τὸν ἐπικληθέντα Ἑλλήσ-ποντον ἀπ' αὐτῆς. Ὁ Ἑλλήσ-
 ποντος εἶναι τὰ Δαρδανέλλια.

- Σελ. 26. Ο Ἀνακρέων ἡτολυρικὸς ποιητής, εἰς τὰ ἄσματα τοῦ ὁποίου εἶναι ζωγραφισμένη ἡ εὐθυμία καὶ ἡδυπάθεια.
36. Ἰάρδανος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Αὐτὴ ἦτο γυνὴ τοῦ Τμώλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε μόνη. Πρὸς ταύτην ἔλθων ὁ Ἡρακλῆς Αλκείδης μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ἐπωλήθη ὡς δοῦλος, καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν ἐνδεύμενος γυναικεῖα, καὶ ἐκτελῶν θηλείας ἐργασίας.
44. Τὰ Μασίχοχώρια κεῖνται εἰς τὸ Νότιον τῆς Νήσου Χίου. Εἶναι τερπνὰ χωρίδια, τὸν ἀριθμὸν περίπου εἴκοσι· καλοῦνται δὲ οὕτω διότι ἐδῶ μόνον φύει τὸ δένδριδιον τῆς ρητινώδους οὐσίας Μασίχης ὀνομαζομένης. Ὅσον τραχεῖα καὶ ἀγρία εἶναι ἡ Χίος πρὸς τὰ βόρειά της, τόσον γλυκεῖα καὶ ἡμερος πρὸς τὰ νότια, καὶ, τὸ περιέργον, κατὰ τὸ μέρος εἶναι καὶ οἱ ἄνθρωποι.
45. Ἴσως ὁ παράγραφός μου αὐτὸς ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τινος ὡς ἀκατάλληλος παρεμβολή· δικαιοῖνομαι ὅμως ὅταν ἀποκριθῶ ὅτι ἐκεῖθεν καὶ κάτω συνέγραψα μετὰ τὴν τοῦ σροφῆν μου ἀπὸ τὴν περιήγησιν εἰς Χίον, τὸν ἰδιὸν ἐπιτον Αὐγουσον. Ὡς τόσον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὑπάρχουσιν ἀρκετὰ μονασῆρια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἀλλὰ περίξ τοῦ μασίχοχωρίου Νένητα ὑπάρχουσι τρία γυναικῶν, εἰς τὸ ἐν τῶν ὁποίων διευθύνθη μετὰ τινὰ συνοδοιπόρους μου. Μία συμπάθεια δυσεξήγητος, δεσποζομένη ὅμως ἀπὸ θρησκευτικόν τι αἶσθημα, κυριεύει τὸν ἄνθρωπον, θεωροῦντα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023350